

மாலைக்கா

உச்சியர்: படாமனிக் திவா

டக்கள் கவிஞர் அர்வதே

ஏப்ரல் - 2004

விலை - 20/-

"Believe it, you can Take a Digital Picture in 10 Minutes"

THE DIGITAL SERVICES WE PROVIDE:

Digital Print 12"X18" Maximum size in 10 Min.

Automatic dust and scratch correction.

Print to Print services.

Contact Cards and Index prints.

Greeting Cards/Frame Prints/Calender Prints/Album Prints.

Compatible Input & Output Media

(Floppy Disk, CD-Rom, CD-R,/RW , MO, ZIP, DVD-RAM, DVD-R, DVD-ROM, PC Card, Compact Flash, Smart Media)

Digital Camera Card Printing.

Colour Negative, Positive, B/W and Sepia Negative Printing.

OTHER SERVICES

Developing & Printing of films in 20 Min

Printing of Enlargements (5"X7" to 12"X18")

Passport / Visa photos / B/W photos in 10 Min.

Film Rolls / Cameras / Batteries / CD / Floppy / Album Sales.

Framing of Pictures (Imported)

Laminating Services.

Wedding Album Binding.

FOR ALL YOUR REQUIREMENTS IN

Out Door Photography & Videography

Weddings.

Birthday Parties / Puberty Ceremonies

Seminars / Any Other Special Functions & Occasions.

மனாநிறைவாக

இருக்கிறது.

மல்லிகை

'ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம் கவி
யாதியினைய கலைகளில் உள்ளம்
ஈடுபட்டென்றும் நடப்பவர் பிறர்
ஈன நிலைகண்டு
துள்ளவர்'

30-வது ஆண்டு

ஏப்ரல் 2004

300

Mallikai Progressive
Monthly Magazine

பகடப்பாளிகளின்
புதிய ஆந்தக்ஞனா மல்லிகை
எதிர்பார்க்கின்றது.

201-I/I, Sri Kathiresan Street,
Colombo - 13.
Tel: 2320721

நாற்பதாவது ஆண்டு மல்லிகைச்
சிறப்பு மலர் அடுத்த 2005ஆம் ஆண்டு
ஐவாயில் மலரும் என்ற தகவலைப்
படித்த பலர் தமது மகிழ்ச்சியையும் நல்
வெண்ணதையும் எமக்குத் தகவலாகத்
தெரிவிப்பதில் குதூகலமடைந்துள்ளனர்.

தமிழகத்திலுள்ள நீண்ட நாளைய
மல்லிகை அபிமானிகள் தங்களது ஆர்
வத்தையும் அக்கறையையும் பாராட்டுக்
கடிதங்கள்மூலம் தெரிவித்து மகிழ்ந்தனர்.

ஒரு சிற்றேடு - அது தமிழகத்திலிருந்து வெளிவந்ததாக அல்லது சமுத்திலிருந்து வெளியிடப்பட்டதாக இருந்தாலும் நாற்பது ஆண்டுகளைத் தாக்குப் பிடித்து, அதுவும் இலங்கையில் நிலவிய இருபதாண்டுக் கால ஊனாட்டுப் போர்ச்சுமலில் தொடர்ந்து வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதே ஒரு சரித்திரப் பதிவுச் சம்பவமாகும்.

இந்த நாற்பதாண்டுகள் என்பது வருஷக் கணக்கில் அடங்கும் இலக்கியச் செய்தியல்ல. தினசரி அதன் வரவுக்காகத் தனிமனித உழைப்புப் பசளையிடப் பட்டது. வரலாற்றுப் பதிவுகளில் ஒன்றாகக் கணிக்கப்படும் ஒரு சம்பவமாகும்.

இத்தனை ஆண்டுகளாக இடையிட்டு, இடைப்பட்டு வந்து தாக்கும் இடையூறுகளைத் தவிர்த்து முன் செல்வதே ஓர் அசர சாதனையாகும்.

மல்லிகைக்கென ஒரு தத்துவ தரிசனப் பாதை ஒன்றுண்டு. அதன்

ஆசிரியர் தமிழ் மண்ணின் முகிழந்தெழும்பிய முற்போக்கு அரசியல் இயக்கத்தின் முன்னணி உறுப்பினர். கடந்த அரைநாற்றாண்டுக் காலத்திற்கும் அதிக காலமாக அதன் தொடர்நா அங்கத்தவன். சில பிரபல இலக்கிய விமரிச்சர் களைப் போல, தண்ணீருக்குள் இறங்காமலேயே, மேலில் நீர் படாமலே நீச்சல் கற்பித்த நிபுணத்துவம் வாய்க்கப் பெற்ற வரல்ல.

தனது ஆக்ம அரசியல் நோக்கத்திற்காகத் தெருவில் இயங்கியவர். வீதியில் இலக்கியம் விற்றவர்.

அந்த அர்ப்பணிப்பு உழைப்பின் உருவம்தான் மொத்த இந்த நாற்பது ஆண்டுக் காலம். ஆண்டு மலரின் வடிவம்.

பல்வேறு வகைப்பட்டவர்கள், மல்லிகையின் கருத்துக்களுக்கு முரண் பட்டவர்கள் கூட, கடந்த காலத்தில் மல்லிகை இதழ்களிலும் மலர்களிலும் தமது எழுத்துக்களைப் பதிவு செய்துள்ளனர். எக்காரணங்களைக் கொண்டும் அவர்களது கருத்துக்களிலோ, எண்ணங்களிலோ மல்லிகை தலையிட்டதுமில்லை, கத்தரிச்சுட்டு வேலை செய்ததுமில்லை. மல்லிகையில் தமது பெயரைப் பதிவு செய்த ஒவ்வொருவரும் கயமாகவே தத்தமது கருத்துக்களை முன் வைத்தனர். மல்லிகைக்கான வெற்றிகளில் இதுவுமொன்று.

அந்த நல்லெண்ணம் மிக்க நண்பர்களை நன்றியுடன் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நினைத்துக் கொள்ளுகின்றோம்.

சிலர் வேண்டுமென்றே மேதைத் தனம் காட்டிய வண்ணம் கொடுப்புக்குள் சிரித்துக் கொண்டு “மல்லிகைக்கு

நாளெண்டும் எழுதுவதில்லை. அதைப் படிப்பது கூட இல்லை!” எனச் சொல் வதைக் கேட்டு, நாம் ஒன்றுமே கருத்துச் சொல்வதுமில்லை.

வரலாறு அதற்கான பதிலை அவர்களுக்குச் சொல்லி வைக்கும் என்பது உறுதி! எதிர்காலம் பதில் சொல்லும்.

நாற்பது ஆண்டுக்கால அநுபவம் எமக்குக் கற்றுத் தந்த இலக்கியப் பாடமிது.

மல்லிகை இதழ்களையும் அதனது ஆண்டு மலர்களையும் ஒழுங்காகப் பாதுகாத்து வைத்திருப்பவர்கள் கவனமாக அவற்றைச் செமித்து வைத்திருங்கள்.

காரணம், இன்று கிழக்கு மாகாணம், யாழ்ப்பாணம், மன்னார், மலையகம், கொழும்பு போன்ற பிரதேசங்களில் உயர்கல்வி கற்கும் மாணவ - மாணவியர் எம்முடன் அடிக்கடி தொடர்பு கொள்ளுகின்றனர்.

தமது பல்கலைக்கழக புகுழுகப் பரீட்சைக்கு மல்லிகை மலர்கள், இதழ்கள் அத்தியாவசியம் தேவைப்படுவதாக எமக்குச் செய்தி மூலம் தெரிவிக்கின்றனர்.

நாமோ நாடோடிப் பரதேசிகள். புலம்விட்டுப் புலம் பெயர்ந்தவர்கள். எனவே எம்மிடம் அத்தனை இதழ்களும் கைவசம் இருக்கும் என நம்பக்கடாது. தொடர் இலக்கிய இதழ்ச் செயிப்பாளர்கள்தான் இதற்கு உதவி புரியவேண்டும்.

நாற்பதாவது ஆண்டு மலரைத் தயாரிக்கும் இவ்வேளையில் இந்தத் தகவல்களை உங்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளுவதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றோம்.

- ஆசிரியர்.

இலங்கை தமிழ் நூல் பதிப்பாளர் ஒன்றியம்.

சென்ற மாத நடுப்பகுதியில் இலங்கையில் தமிழ்ப் புத்தகங்களை வெளியிட்டு வைக்கும் நிறுவனங்களும் ஆசிரியப் பதிப்பாளர்களும் ஒருங்கு கூடித் தமது வெளியீட்டுத்துறை சம்பந்தமான பல்வேறு பிரச்சினைகள் பற்றியும் மனதிறந்து விவாதித்ததுடன், தமது வெளியீட்டுத்துறைக்கு ஒரு ஸ்தாபன வடிவம் கொடுக்கச் சம்மதித்து, ‘இலங்கை தமிழ் நூல் பதிப்பாளர் ஒன்றியம்’ என்ற அமைப்பை உத்தியோகப்பூர்வமாக உருவாக்கிக் கொண்டனர்.

இந்தத் தேசுத்தில் சகல பிரதேசங்களிலுமிருந்து நாள் ஒன்றுக்கு ஒரு புதிய நூல் வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. அடிக்கடி வெளிவரும் பத்திரிகைச் செய்திகள் இதை நிருபிக்கின்றன.

ஆனால், புத்தகங்களை வெளியிடுபவர்களுக்கு எந்தவிதமான சந்தைப் படுத்தல் அநுபவமும் ஆற்றலும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

ஆர்வத்தையும் ஒருவகையான உத்வேகத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டே இங்கு வெளிவரும் நூல்களை வெளியிட்டு வைக்கின்றனர். இதில் ஒரு சிலர்தான் தாம் தயாரித்தளிக்கும் அந்த அந்த நூல்களை வெளியிட்டு விழாக்கள் நடத்தி அறிமுகப்படுத்தி வருகின்றனர்.

வெளியீட்டு விழாக்களில் வலிந்து திணிக்கப்படும் நூல்களும் இன், சன, நெருங்கிய நண்பர்களுக்கு நேரடியாகக் கொடுத்துப் பயன்படும் சம்பவங்களைத் தவிர, அதன் பிறகு அந்தப் புத்தகங்களைப் பற்றிக் கதைப்பார் யாருமே இல்லை.

இந்த அவலநிலை மாற வேண்டும். மாற்றப்பட வேண்டும்.

தரமான நூல்கள் இங்கு வெளிவந்து கொண்டே இருக்கின்றன.

இவற்றைச் சந்தைப்படுத்தும் வழிதுறைகள்தான் இங்கு இருப்பதில்லை.

ஒன்றியம் இந்த அவலநிலையைப் போக்கும் என மனப்பூர்வமாக நம்புகின்றோம். பதிப்புத்துறையில் ஒரு புதிய சகாப்தத்தை உருவாக்குவோம்.

அட்டைப்படம்

தின்றுதலைமுறையினர்ன் திதிமாசு கவிஞர் அறுஷம்

- குறிஞ்சி இளங்கெதுங்கால்

நீண்ட நாட்களாகவே எனது மனசில் ஓர் ஆசை குடிகொண்டிருந்தது, தமிழ்நாட்டுக்குப் போய்த்தான் தீரவேண்டுமென்ற அவா நாஞ்கு நாள் என் நெஞ்சின் அடி மட்டத்தில் கண்ணு கொண்டேயிருந்தது.

காரணம், மக்கள் கவிஞர் பட்டுக்கோட்டையாரின் அபிமானி நான். நீண்ட காலமாகவே அவரது கவிதைகளைப் படித்துப் படித்து உருப்போட்டு வந்துள்ளேன். அத்துடன் எங்கள் கவிஞர் அறிவுமதியின் நவீன கவிதைகளைப் படித்தினால் அவர் மீதும் அவரது கவிதா நடையின் மீதும் அபாரமான பற்றும் பாசமும் கொண்டிருந்தேன்.

இந்த இரண்டு நீண்டகால மன ஆசைகளும் நிறைவேறக்கூடிய காலமும் சூழ்நிலையும் சமீபத்தில் நான் எதிர்பார்க்காமலே என்னை வந்தடைந்தன.

கடந்த ஐந்தாண்டு 10-11ந் திக்கிளில் சென்னையில் நடைபெற இருந்த இலக்கியம் 2004 என்ற இருநாள் இலக்கிய விழாவில் கலந்துகொள்ளும் வாய்ப்பு என்னையறியாமலே எனக்கு சித்தித்தது.

இந்தத் தமிழகச் சந்திப்பு நிகழ்ச்சியைச் சொல்வதற்கு முன், முன்னர் நடைபெற்ற ஒரு சம்பவத்தையும் இங்கு நான் சொல்லித்தானாக வேண்டும்.

1992ஆம் ஆண்டென் நினைக்கிறேன். நான் சிறிது சிறிதாகக் கவிதைகள் புனைந்து வரக்கூடிய காலகட்டமது.

கையில் அகப்படக் கூடிய அத்தனைக் கவிதைத் தொகுதிகளையும் வாசித்து வாசித்துப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டேன்.

இதனால் தமிழ் மீதும் தமிழ் இலக்கியத்தின் மேலும் என்னை நானே ஒப்புக் கொடுத்துக் கொண்டு விட்ட காலம்.

இந்தக் காலத்தில் என்னை எழுத்துலகில் தூண்டி, உற்சாகமூட்டி வந்த எனது இலக்கிய ஆசான் தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்கள் ஒரு கவிதைத் தொகுதியை என் கைவசம் தந்தார். அது வெள்ளைத் தாளில் மேலுறை போடப்பட்டிருந்தது. முன்னட்டைப்பக்கம் தெரியவில்லை.

அதைத் தந்துவிட்டு, “நிறைய நிறைய வாசிக்க வேண்டும். தொடர்ந்து வாசிக்க வாசிக்கத்தான் எப்படித் தமிழைக் கையாளாம், எனகிற பழக்கம் வரும். இந்தக் கவிதைகளை எப்படி எழுதியிருக்காருன்னு பாருங்க. இது நல்லதொரு கவிதைத் தொகுதி!” எனச் சொல்லி சென்றார், தெளிவத்தை.

வீட்டுக்கு அந்நாலை வெகு பத்திர மாகக் கொண்டுவந்து விரித்துப் பார்த்தேன்.

‘நரந்தர மனதுர்கள்’ என்பது அக் கவிதைத் தொகுப்பின் பெயர். அதை எழுதிய கவிஞரின் பெயர் அறிவுமதி என அச்சிடப்பட்டிருந்தது.

கவிஞர் அறிவுமதியின் கவிதைகளை வாசிக்க நெஞ்சை ஏதோ செய்தது. அந்த மழை நாட்கள் இன்னமும் என் மனசிலிருந்து மறைய வில்லை.

முதன் முதலில் நான் படித்த அறிவுமதியின் கவிதைகள் அந்த நூலில் இடம் பெற்ற கவிதைகள் தான்.

கவிஞரின் இதர நூல்களையும் தேட ஆரம்பித்தேன்.

சுமார் 12 வருட காலங்களாக அறிவுமதியைச் சந்திக்க வேண்டும், அவருடன் சிறிது நேரமாவது நேரில் சம்பாஷித்துக் களிக்க வேண்டும் எனப் பேரவாக் கொண்டிருந்தேன்.

எனது நீண்ட நாட்ட கனவு சென்ற ஜனவரி மாதம் நிறைவேறியது.

முதல் நாள் இலக்கிய விழாவிற்கு வந்திருந்த பலரிடம் விசாரித்துப் பார்த்தேன். “கவிஞர் அறிவுமதி இன்றைய விழாவுக்கு நேரில் வந்து கலந்து கொள்வாரா?” எனக் கேட்டுப் பார்த்தேன்.

சரியான தகவல் சொல்வார் யாருமில்லை.

விழாவின் நிகழ்ச்சி நிரல் வைத்தி ருந்து ஒருவரை அணுகி நிகழ்ச்சிநிரலை வாங்கி வாசித்துப் பார்த்தேன்.

“அறிவுமதி நாளை விழாவில் தான் கலந்துகொள்கிறார். எழுத்தாளர் க.சமுத்திரத்தின் நினைவு நிகழ்ச்சில் அவர் கலந்துகொண்டு உரை நிகழ்த்துகிறார்!” என்றார், நிகழ்ச்சி நிரல் தந்தவர்.

மனம் உற்சாகத்தால் வெம்மித் தணிந்தது.

யாரை நேரில் பார்த்து இரண்டு வார்த்தைகள் பேச வேண்டுமென

சிறுமரு ஏற்றுதல்

ஒரு மாத்திய திலக்தியப் போர்ட்

- ப. ஆப்ஶன்

காலத்திற்குக் காலம், இலக்கியத்துறையில் முற்போக்குச் சிந்தனையாளர்கள் பரம்பலுக்கு மாக்கிய உரமிட்டு, செழுமையடையச் செய்துள்ளனர்.

அந்த வரிசையில் தமிழ்நாட்டின் முற்போக்கு கலை இலக்கியப் பெருமளவும் அங்குரார்ப்பணம் செய்து வைக்கப்பட்டபோது அதன் ஓர் அங்கமாக இருந்து இயங்கிய பெருந்தொகை இலக்கியவாதிகளுள் தொ.மு.சிதம்பரராகுநாதன் மிகவும் சிறப்புப் பெற்றவர்.

முற்போக்குச் சிந்தனைகளைப் பரப்புவதையே தமது இலட்சியமாகக் கொண்டு அத்தட்டத்தை எழுத்தில் பதித்து வாழ்நாட்களைக் கழித்து மறைந்த அன்னாரது நேர்மையும் ஆளுமையும் தனித்தன்மை வாய்ந்தன.

அவரது சொல்லிலும், செயல்லிலும், நெஞ்சத்திலும் சோசலிச யாதார்த்தவாதக் கொள்கைகளே ஊறிக் கிடந்தது. இதனால் அவரது தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் வறுமை புகுந்து விளையாடியது. பொருளாதாரக் கஷ்டங்களினால்துங்பங்களையே அனுபவித்தார்.

‘தன்னலம் கருதாத தோழர்’ என்று இனங்காணப்பட்ட ரகுநாதன் தனது கருவாகவும் வழிகாட்டியாகவும் மகாகவி பாரதியையே கொண்டிருந்தார். ‘பாரதி எவ்வழி ரகுநாதன் அவ்வழி’ என்று நண்பர்கள் புகழாரம் சூட்டும் அளவுக்கு பாரதியின் கொள்கைகளைப் பின்பற்றினார். அதே நேரத்தில் சிறுகதைத் துறையில் தடம் பதித்த புதுமைப்பித்தனின் எழுத்திலேயே அதீத ஈடுபாடுடையவராகக் காணப்பட்டார்.

சுருக்கமாகச் சொல்லப்போனால் புதுமைப்பித்தனின் அதி அற்புதமான சிருஷ்டிகளின் சிறப்புக்களை இலக்கிய உலகிற்கு இனங்காட்டியவர் ரகுநாதன் என்பதே உண்மை.

ரகுநாதன் ஒரு சிறந்த பன்முகப் படைப்பாளி. 2 கவிதைத் தொகுதிகள், 3 சிறுகதைத் தொகுதிகள், 4 புதினங்கள், 2 நாடக நூல்கள், 1 திறனாய்வு நூல், 2 ஒப்பியல் ஆய்வு நூல்கள், 3 தமிழ் இலக்கிய ஆய்வு நூல்கள், 1 புதுமைப் பித்தன் ஆய்வு நூல், 3 பாரதி பற்றிய ஆய்வு நூல்கள், 1 புதுமைப் பித்தன் வாழ்க்கை வரலாறு,

3 கட்டுரைத் தொகுதிகள், 1 உடற்கூறு பற்றிய ஆய்வு நூல், 4 தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு நூல்கள், 1 தத்துவ நூல் (இலக்கியக் கட்டுரைகள்), 3 பிற நூல்கள், 2 பிற கவிதைத் தொகுதிகள், 4 வேறு சிறுகதைத் தொகுதிகள் என்று சுமார் 41 நூல்களைப் படைத்துள்ளார்.

‘திருச்சிற்றம்பலக் கவிராயர்’ என்ற புனைப் பெயரில் பல புகழ் பெற்ற கவிதைகளைப் படைத்துள்ளார். ‘சிலம்பு’, ‘ஸியார்’, ‘கொட்டாப் புள்ளி’, ‘ரகுநாத்’ என்று பல பெயர்களிலும் இவர் எழுதியுள்ளார். சோவியத் நாடு சஞ்சிகையின் வெளியீட்டுக் குழுவிலும் இருந்தார்.

1948இல் வெளியான ‘இலக்கிய விமர்சனம்’ என்ற நூல் பல பதிப்புகளைக் கண்டது. “பஞ்சம் பசியும்” என்ற நாவல் உழைக்கும் மக்களைப் பற்றியது. ஆய்வாளர்கள், விமர்சகர்களால் வியந்துரைக்கப் பட்டது. தமிழ் நாவல் இலக்கியத்திற்கு நவசிந்தனையை வளர்த்தது. மேற்கூறப்பட்ட அனைத்துத் தகவல்களும் ரகுநாதன் ஒரு சிறந்த மார்க்கிய இலக்கியப் போராளி என்பதை நிறுபிக்கின்றன.

மறைந்தாலும், எழுத்தாளர் சிதம்பர ரகுநாதன் தமிழ் எழுத்தாளர்கள், கலை இலக்கிய முன்னோடிகளின் உள்ளங்களில் என்றென்றாலும் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பார் என்பதில் ஜய மில்லை. அன்னாரது சமுத்து இலக்கிய விஜயம் இன்றும் பக்கமையாகவே இருக்கிறது.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் நிறுவகர்களிலோரான அமரர் சுபைர் இளங்கிரன் “பாரதி கண்ட சமுதாயம்” என்றொரு அரிய நூலை வெளியிட்டார். அதைத் தொடர்ந்து உலக மகர்கவியின் கவிதைச் செழுமையை, இலக்கிய ஆளுமையை கலவ மக்களுக்கும் பிரம்பல் செய்ய வேண்டுமென இளங்கிரன் விரும்பினார். இந்த உயர்வான எண்ணத்தை இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்திற்குத் தெரியப் படுத்தினார். இப்படிப் பிற ததுதான் இ.மு.எ.ச. 1956 டிசம்பரில் நாட்டாளவிய ரீதியில் கொண்டாடிய பாரதி விழா. இதைக் கண்டு தமிழ் உலகே வியந்தது.

இவ்விழாவில் கலந்து கொள்ள வும், சொற்பொழிவுகள் ஆற்றவும் மிகப் பொருத்தமானவர் என்று தீர்மானித்து, தமிழ் நாட்டிலிருந்து பிரபல எழுத்தாளரும் கவிஞரும், விமர்சகருமான சிதம்பர ரகுநாதன் அவர்களையே அழைத்தனர்.

இ.ம.எ.ச.வின் அழைப்பை ஏற்று இலங்கைக்கு இலக்கிய விஜயம் செய்த ரகுநாதன் அவர்கள் 1956 டிசம்பர் தொடக்கம் ஒரு மாத காலம் இலங்கையில் தங்கியிருந்தார்.

கொழும்பு, கண்டி, குருநாகல், மாத்தளை, திருகோணமலை, அனுராதபுரம், யாழ்ப்பாணம் போன்ற நாட்டின் பல பாகங்களிலும் நடந்த பாரதி விழாக்களில் கலந்து கொண்டார்.

இ.ம.எ.ச.வின் ஏற்பாட்டில்நடந்த எழுத்தாளர் சந்திப்புகளிலும், கருத

தாடல்களிலும் சிறப்பித்தார்.

யாழ் மாநாகர சபை ஒரு பெரும் வரவேற்பளித்தது.

பாரதியை தமிழ் அபிமானிகளுக்கு முழுமையாகக் காட்ட வேண்டும் என்னும் இ.மு.எ.ச.வின் திட்டம் நிறைவேறியது.

“தொ.மு. சிதம்பர ரகுநாதனை இருப்தாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு மறக்க, ஒதுக்க, புறக்கணிக்க முடியாததற்கான வலுவான நியாயங்கள் உண்டு...” என்று பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி கூறியுள்ளார்.

“சமுதாய இயக்க விதிகளையும், எதிர்காலச் சமுதாய வளர்ச்சியையும் நன்கு விளங்கிக் கொண்டு அவ்வுணர்வுடன் குறிப்பிடத்தக்கபாத்திரங்களை மெய்மையுடன் சித்திரிப்பவனே யதார்த்தவாதி. இத்தகைய சிறப்பு மிக்க யதார்த்த இலக்கிய நெறி தமிழ் நாவலுலகில் பெருவழக்குப் பெற்றுள்ளதெனக் கூறமுடியாது.

இந்தவகையில் ரகுநாதனுடைய ‘பஞ்சம் பசியும்’ என்றுதான் விதந்து கூறத்தக்கது.” இது ரகுநாதனின் நாவலைப் பற்றி பேராசிரியர் க.கைலாச பதியின் கூற்று.

சிதம்பர ரகுநாதன் 1923ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். 2001ஆம் ஆண்டு தமது 78வது வயதில் காலமானார்.

கால தாமதம் ஏற்பட்டிருந்தாலும் ‘தாமரை’ ஜனவரி - பெப்ரவரி 2004 இணைந்த இதழை ரகுநாதன் சிறப்பு மலராக வெளியிட்டு இலக்கிய வரலாற்றில் பதிவு செய்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. வரவேற்கத்தக்கது. பல தரப்பட்டவர்களும் பல்வேறு கோணங்களிலிருந்து ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எழுதி மலரைச் சிறப்பித்துள்ளனர்.

தமிழ் இலக்கியத்தில் முற் போக்குச் சிந்தனைகள் தேயாதிருக்க சிதம்பர ரகுநாதனின் படைப்புகள் என்றும் கட்டியம் கூறும்!

40-வது ஆண்டு மலர் தயாராக்கன்றது.

தமிழ் சிற்றிலக்கிய ஏடுகளின் வரலாற்றிலேயே நாற்பது ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து இடையெந்தாலும் கொண்டிருக்கும் சஞ்சிகை மலலிகை ஒன்றேதான்.

இந்த வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க இலக்கியப் பதிவைத் தமிழ் மொழியில் பதிப்பித்து, இன்றும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் மலலிகை இதழின் 40-வது ஆண்டு மலர் தயாராகின்றது. உங்களது ஒத்துழைப்புத் தேவை.

ஆசிரியர்

காமரை மலர்கள்

எக்கள் மொய்ப்பத்தில்லையா?

ஏன்?

எக்கஞ்சுக்குக் கீளாருஞ்சி விருப்பே கில்லையா?

ஞூமண மலர்கள் மொய்ப்பவை வண்டுகளும் கீஞ்சுக்கஞ்சமே.

எக்கள் மட்டுமே

நாற்றமடிக்கும் பொருட்களை நாடுவதேன்?

எக்கள்கான் சுக்திக்கார்ப்புச் சேவையாளரா?

மரணம் கிடூங்குவது மனி கிலையான்களுக்குக் கொடியும்!

கிருஞ்சி உடல்கள், அழுகிய பொருட்கள்

குழலை மாசுபடுத்தி நோயை வருவிக்கும்.

அவர்களை உண்பதுடன் நிர்காது

அவர்கள் மேல் குழு முட்டைகளையும்

கிழுவார்கள் கிருஞ்சி சுகாதாரச் சேவகர்கள்.

கிருஞ்சி முட்டைகளிலிருந்து கொன்றும்

புழக்களும் அழுக்யவர்களை உண்டு

கியர்கைச் சுக்தம் சிச்பியும்.

பெண்களைப் பூக்கள் என்றும்

அவர்கள் கீள் குடிக்கும்

வண்டுகளை, வண்ணாக்குப் பூச்சிகளை

ஆண்களைன்றும் பாடினார் புலவர்கள்!

ஆரோக்கியமாக நாம் வாழு

அன்றாடம் பாடுபடும்

கிருஞ்சுகள் மட்டும்

கிண்ணுமென் பாடவெல்லை?

பூ மேஸ்ட்

- பாலமுளைகரன்

நூல் அறிமுகம்

விடியலுக்கு முன்

- எம்.கே.முருகானாந்தன்

'விடியலுக்கு முன்' இது புலோலியூர் இரத்தினவேலோனின் புதிய சிறுக்கைத்தொகுப்பு. ஏற்கனவே அவரது மூன்று சிறுக்கைத்தொகுப்புகள் வெளியாகியுள்ளன. இது அவரது நான்காவது தொகுப்பு. உண்மையில் இது அவரது தேர்ந்தெடுத்த கதைகளின் தொகுப்பாக அமைகிறது. அவர் எழுதியுள்ள சிறுக்கைகளின் மொத்த எண்ணிக்கை நாற்பத்து நான்கு. அவர் எழுதிய அனைத்துக் கதைகளையும் அலசி ஆராய்ந்து பதினொரு சிறுக்கைத்தொகுப்புக் கொடுத்திருப்பவர் ஈழத்து தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் தனக்கென் ஒரு தனி அடையாளத்தை அமுந்தப் பதித்த எழுத்தாளரான எஸ்.ரஞ்சசுகுமார்.

சமூத்து இலக்கியப் பரப்பில் 'விடியலுக்கு முன்' ஒரு வித்தியாசமான தொகுப்பாக அமைந்திருக்கிறது. காரணம் இத்தொகுப்புக்கான முன்னுரையில் ரஞ்சசுகுமார் குறிப்பிடுவது போல "இத்தொகுதியில் காணப்படும் கதைகளில் பெரும்பாலானவை ஆசிரியரின் மெய்யனுபவங்களிற்கு பிறந்தவை." உண்மையில் இதிலுள்ள அனைத்துக் கதைகளும் அவரது நேரடியான மெய்யான அனுபவங்களாகவே தெரிகின்றன. கற்பனைகளாக அல்ல.

இரத்திரவேலோன் ஏன் எழுதுகிறார்? இரத்தினவேலோன் மட்டுமன்றி மற்றவர்களும் ஏன் படைப்பாளி ஆகிறார்கள்? அடிப்படைக் காரணம் ஒன்றுதான். ஒரு தனிமனிதனுக்கும் அவன் வாழும் சமூகத்திற்கும் இடையே எந்நேரமும் முரண்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றன. தான் வாழும் சமூகத்தோடு முரண்படும் ஒருவன் அதனை கருத்து ரீதியாகவும் உணர்வு ரீதியாகவும் விர்சிப்பதோடு அதனைப் பதிவு செய்ய முனையும்போது ஒரு படைப்பாளியாகக் கூர்ப்படைகிறான்.

புலோலியூர் இரத்தினவேலோ னும் அவ்வாறான ஒருவர்தான். ஒரு பெரிய அண்டாவிற்குள் நீர் கொதித்துக் கொண்டிருப்பது போல அவர் தனக்குள் கொதித்துக் கொண்டிருக்கிறார். தனது குடும்பம், தனது உறவினர்கள், நண்பர்கள், அலுவலகச் சகையியர்கள் என்னாளாந்தம் பல மட்டங்களில் செயற்படும்போது அவரது பழகு சூழலில் நடக்கிற பல சம்பவங்கள் அவரை உறுத்துகின்றன, முகம் கழிக்கச் செய்கின்றன.

போலித்தனங்களுடன் அவரால் சமரசம் செய்ய மூடிய வில்லை. ஏமாற்றித் தட்டிச் சுற்று பவனுடன் உடன்பட மூடிய வில்லை. சாதியைக் காட்டிச் சிலரை ஒதுக்குவதை அவரால் சீரணிக்க மூடியவில்லை. பெண்களுக்கு சமாளிமை மறுக்கப்படும் போது அவரால் வெறுமனே பார்த்துக் கொண்டிருக்க மூடியவில்லை.

இவ்வாறெல்லாம் நடக்கும் போது அவரால் வெறும் பார்வையாளாக இருக்க மூடிவதில்லை. ஆனால் அதே நேரம் அவரொரு அமைதியான மனிதர் முரண்களுக்குள் தலை நுழைத்து பட்டுக் கொள்வோ பங்கெடுக்கவோ மூடியாதவர். நேரடியாக எதிர்த்துப் பேச மாட்டார், கோபம் கொள்ள மாட்டார், சண்டை பிடிக்க மாட்டார். உடலால் போராளியல்ல அவர்

உள்ளத்துள் போராளி. மற்றவர்கள் மனதைப் புண்படுத்தாத மென்மென் கொண்ட அதேநேரம் அந்திகண்டு அவரது உள்ளுணர்வு கொதித்து எழும்.. எங்காவது தனது உள்ளக் குழுறலை வெளிப்படுத்த முனையும். பேனா மூடி திறக்கும். சிறுக்கை பிறக்கும். இதனைத் தான் அவரது புதிய சிறுக்கைத்தொகுப்பில் பார்க்கிறோம்.

இக்க்கைகளில் அவர் தன்னை நேரடியாகவே வேலோனாகவே வெளிப்படுத்துகிறார். அவரது கதைகளில் அவரது மனைவி சாந்தி வருகிறார், மகள் மீரா வருகிறாள், மகன் துவாரகன் வருகிறான். இவர்கள் யாவரும் தங்கள் பெயர் உட்பட்ட சொந்த அடையாளங்களுடனேயே எங்கள் முன் நடமாடுகின்றனர். தன்மனதுக்குள் ஓட்டி வைத்து சுயரசிப்பில் லயிப்பவற்றைக் கூட வாசகர்களுடன் வெளிப்படையாகப் பகிர்ந்து கொள்கிறார். இது ஒரு சிறப்பு மாத்திரம் அல்ல, அதற்கு அசாத்தியத் துணிவும் வேண்டும்.

இன்னும் அவரது உறவினர்களும், பள்ளிப் பருவத் தொழிர்களும், அலுவலக நண்பர்களும் கூடவே வருகிறார்கள். ஆனால் அவர்களது சுயமுகங்களுடன் அல்ல. இத்தொகுப்பில் உள்ளவை மெய்யனுபவக் கதைகளான போதும் மற்றவர் இரகசியங்களைப் பகிரங்கப்படுத்தாத சமூகக் கடப்

பாடு முதிர்ச்சியையும் இப்படைப்பு களில் காண்கிறோம்.

இக்கதைகள் தன்னாலும் என்பதால் உண்மையானவை, யதார்த்தமானவை. உணர்வு பூர்வ மாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அதிலும் பள்ளி அனுபவங்களைப் பேசும் 'நிலாக் காலம்' மற்றும் 'திக்கற்றவர்கள்' ஆகியன மிகச் சுவையான படைப்புகள். முக்கிய மாகச் சொல்வதானால் 2002இல் எழுதப்பட்ட 'நிலாக்காலம்' அவரது படைப்பனுபவத் தேர்ச்சிக்கு சாட்சியாக நிற்கிறது.

அதில் ஒரு காட்சி. அவரது "ரீசரின்றை பெயரையும், கந்தசாமி சேரின்றை பெயரையும் சேர்த்து ஆரோ கண்டபடியெல்லாம் எழுதி யிருக்கிறாங்கள்" என ஒரு நண்பன் வேலோனிடம் கூறுகிறான்.

"ராசேந்தி அது புன்னரைக் காயாலை எழுதினதோ அல்லது பூரசம் இலையாலை எழுதினதோ வென்டுநீநினைக்கிறாய்" என இவர் வினா எழுப்புகிறார்.

புன்னரைக் காயாலை எழுது வதற்கும் பூரசம் இலையால் எழுது வதற்குமிடையில் உள்ள வித்தியாசம் நகரங்களில் வசிப்பவர்களுக்கு எங்கே புரியப் போகிறது? கிராமப்புறத்தின் போலி முகம் காட்டாத அப்பாவித்தனதையும், பண்பாட்டுக் கோலங்களையும் குழைத் தெடுத்து கலையம்சத்துடன் பதிவு

செய்கிறார். அத்துடன் இக்கதை எம் மனதிலும் எமது இளமைப் பிராய பக்கமை உணர்வுகளையும் கிளைத் தெழுச் செய்கிறது. நல்லதோர் படைப்பு. ஈழத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பின் மிகச் சிறந்த சிறுகதை களுக்குள் இதற்கும் இடமுண்டு. பிள்ளைப் பருவத்தின் நினைவுகளாகப் படரும் நீர்வை பொன்னையனின் 'புரியவில்லை', முத்துவிங்கத் தின் 'அக்கா', புலோவியூர் சதா சிவத்தின் 'அக்கா ஏன் அழுகிறாள்' ஆகிய சிறுகதைகளுடன் ஒப்பு நோக்கி ரசிக்கத்தக்கப் படைப்பு.

இத்தொகுப்பின் இன்னுமொரு சுவாராசியமான அம்சம் கதைகள் புத்தம் புதிய கோணத்தில் தொகுக்கப் பட்டுள்ளமையாகும். பொதுவாகச் சிறுகதைகளைத் தொகுக்கும் போது அவை எழுதப்பட்ட கால ரீதியாக ஏறுநிரைப்படுத்துவார்கள், அல்லது வெளிவந்த காலரீதியாக வரிசைப் படுத்துவார்கள், வேறு சில தொகுதிகள் வெளியான இதழ்களின் அடிப்படையில் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டிருக்கும். ஆனால் இத்தொகுப்பில் இவரோ அவற்றை கதைக்கான அனுபவத்தை தான் பெற்றுக் கொண்ட காலரீதியாக ஒழுங்குபடுத்தியுள்ளார். தொகுப்பின் முதற்கதை 1970 இல் ஏழாம் வகுப்பு மாணவனாகத்தான் பெற்ற அனுபவப் பகிர்வாக அமைய, கடைசிக்கதையோ 2002 ஆம் ஆண்டில் நடுத்தர வயதை எட்டிவிட்ட ஒருவனின் அனுபவமாக இழையோடுகிறது.

இந்நாலைப் படிக்கும் போது வேலோனின் வாழ்க்கைக்கூடாக தமிழ்த் தேசியத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றம், வளர்ச்சி ஆகியவற்றின் கீற்றுக்களையும் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. இன்னொரு கோணத் தில் பார்த்தால் ஒரு மனித வாழ்வின் முழுமையை உள்வாங்கும் நாவலுக் கான முதல் வரைவாகவும் இத் தொகுப்பை இனம் காணலாம்.

இரத்தினவேலோனின் எழுத்து நடை எளிமையானது. ஆற்றொழுக் கானது. இனிமையும் தெளிவும் கொண்டது, சிக்கலான படிமங்களையும் குறியீடுகளையும் காட்டி சாதாரண வாசகனைப் பயமுறுத்துவதில்லை. கதைகளை (நிலாக்காலம் நீங்கலாக) நேரடியாவே வாசகன் முன் வைக்கிறது. இதனால் எல்லா மட்டத்திலுமுள்ள வாசகர்களையும் சுலபமாக எட்டக் கூடியதாக வள்ளது. அத்துடன் மிக இயல்பான மென்மையான அங்கத்சு சுவையும் அவரது கதைகளில் ஆர்ப்பாட்ட மின்றி நுழைந்து விடுவதை பல தருணங்களில் சுவைத்து ரசிக்கி றோம். உதாரணத்திற்கு பாரதி கதையில் ஒரிடம், அவளைச் சந்திப்பதற்காக அவள் விட்டில் காத்திருக்கிறார். "இவனது காற்சட்டைப் பொக்கெட்டிற்குள் இருந்த சீப்பு ஒரு தடவை வந்து தலையில் அமர்ந்து விட்டு மீண்டும் மறைந்து கொண்டது" எனக் கிண்டலாகச் சொல்கிறார். மனதுக்குள் முறுவலிக் கிறோம்.

இவரது கதைகளில் வரும் இறுதி வசனங்கள் மிகவும் அழுத்தமானவை. பெரும்பாலும் குறியீடுகளாக அமைந்து, அவர் தனது படைப்புகளுக்கு கொடுக்கும் முடிவுகளுக்கு அழுத்தம் கொடுப்பதாக அமைகின்றன என்பதும் இன்னுமொரு கவனிக்கத்தக்க அம்சம்.

திக்கற்றவர்கள் என்ற சிறுகதை 'இருளினுள் மூவரும் வேகமாக நுளைகின்றனர்' என முடிகிறது. "வர...வர... முருகேளாரின் உருவம் செல்லனின் கண்களில் குறுகிக்கொண்டே செல்கிறது!" இதுதான்த்தின் கடைசி வாக்கியம். 'அந்த மைதானம், குச்சொழுங்கை எதையும் இனங்காண முடியாத வாறு சகலதும் இருளில் மூழ்கிப் போய்க் கிடந்தது' என 'பாரதி'யை முடிக்கிறார். இத்தகைய குறியீட்டுப் பாணியிலான நுட்பத்தை நாம் சிலதருணங்களில் இரசிக்கத்தக்கதாக இருந்தபோதும், வாசகனின் கற்பனைச் சிறகடிப்புக்கும், சயசிந்தனைக்கும் ஆப்பு வைத்து விடுகின்றன என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை.

"400 சிறுகதைப் படைப்பாளி களையும், 274 சிறுகதைத் தொகுதி களையும், சுமார் 8000 வரையிலான பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்த சிறுகதைகளையும் கொண்ட குறுகிய வரலாறுதான் சமுத்துச் சிறுகதை வரலாறு" என்கிறார் செங்கை ஆழியான தனது

நால் ஒன்றில். இந்த வரலாற்றுப் பின்னணிக்குள் பார்க்கும் போது புலோவியூர் இரத்தினவேலோனின் 'விடியலுக்கு முன்' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பும் கணிப்புக்குரிய ஒரு தெரிவாக அமையக்கூடிய தகமை கொண்டது. பதினொரு தேர்ந் தெடுத்த சிறுகதைகளைக் கொண்ட இத்தொகுப்பில் குறைந்தது நான்கு கதைகளாவது நிறைவான வாசகாலுபவத்தை அளிக்கக் கூடியவை என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

எஸ்.ரஞ்சகுமாரின் சுருக்கமான ஆனால் நிதானமும் கூர்மையும் கூடிய முன்னுரை நன்றாகி வாசிக்க வேண்டியதாகும். அது இந்நாலுக்கும் நூலாசிரியருக்கும் மேலும் பெருமை சேர்க்கிறது.

அட்டைப்படம் வடபுலத்தின் குறியீடாக விளங்கும் பணை மரங்களின் போட்டோ. குறிப்பாகச் சொல்வதாயின் இரு வடவில் பணை களின் போட்டோ. முருகைக் கற்பாறையை அணையாகக் கொண்ட வடமராட்சிக் கடற் பின்னணியில் நீலவெளியாக அமைதியாகச் சிற்றலை வீசிக் கிடக்கிறது. இந்த மக்களின் வாழ்வு, வளம், தொழில், செழிப்பு யாவுமே அந்தக் கடலோடு தான் சங்கமம் என்பது நினைவிலோடுகிறது. அவர்கள் இறுதியில் ஒரு பிடிச் சாம்பலாகக் கரைவதும் அந்தக் கடலில்தான். இன்று வடபுலமக்கள் அடக்கப்படுவதற்கு அடையாளமாக விளங்குவதும் அதே கடல்

தான். காரணம் அது மக்களுக்கு விலக்கப்பட்டுள்ளது. படையினர் தங்களைப் பாதுகாப்பதற்காக பாதுகாப்பு வலையம் அமைத்து, தாங்கள் சிக்காராக ஊன்றி நின்றுகொண்டு, அம்மண்ணின் உரிமையாளர்களை அப்புறப்படுத்தி விட்டனர்.

இந்த அட்டைப்படத்தை மேலும் நுணுகிப் பார்த்தால் அந்த அடக்குமுறையின் அடையாளமான முட்கம்பி வேவி கடற்கரை ஒரமாகச் சுருள் சுருளாகக் குறுக்கிட்டு நிற்பதும் தெரிகிறது. திறந்த வெளிச் சிறைக் கூடத்தை நினைவுடையும் இந்த அற்புதமான போட்டோவை எடுத்த டாக்டர் சிவதாஸ் பாராட்டுக்குரியவர்.

படைப்பிலக்கியத்தோடு நின்று விடாது நலவியல், அழியியல், சினிமா, ஆண்மீகம் எனப் பல்துறை சார்ந்த நூல்களுடன் கிளை பரப்பும் மீரா பதிப்பகத்தின் 41வது வெளியீடு இந்நால் என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது. மீரா பதிப்பகம் இரத்தினவேலோனின் அசர உழைப்பிற்கு மற்றுமொரு சான்று. சமுத் தமிழ் வெளியீட்டுத்துறை அரசு அரவணைப்போ, நால் விற்பனையாளர்களின் ஊக்குவிப்போ, வாசக ஆதரவோ இன்றித் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கும் இன்றைய நிலையில் மல்லிகைப் பந்தல், மீரா பதிப்பகம் ஆகியவற்றின் தளராத முயற்சி ஆச்சரியப்பட வைக்கிறது.

ஒரு பிரதியின் முறைமுறைப்புக்கள்

- இயங்கவில்

I. அமரர் 'துரைவி'யின்

7வது பிறந்தநாள் நிகழ்வு

கடந்த 28.02.2004 அன்று அமரர் துரைவியின் 73வது பிறந்தநாள் நிகழ்வு கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்க குமாரசவாமி விநோதன் மண்டபத்து ஸ் நடைபெற்றது.

வருஷம் தவறாமல் ஏதோ ஒரு வகையில் அமரர் துரைவி அவர்களை நினைவு கூர்வதில் அவரது மகன் பின்னிற்காமல் பணியாற்றிக் கொண்டிருப்பதை இந்த நிகழ்வு நிருபிக்கிறது.

இம்முறை அமரர் துரைவியின் 73வது பிறந்தநாள் நினைவு நிகழ்வை சம்ரூ வித்தியாசமான முறையில் நிகழ்த்துவது என்பதை துரைவி அவர்களின் மகன் ராஜ்பிரசாத்துடன் கலந்துரையாடிய பொழுது தீர்மானித்தோம். அதன்படி ஒரு கவிதா நிகழ்வும், கன்தியான தலைப்பில் ஒரு நினைவுப் பேருரையும் அந்த நிகழ்வில் இடம் பெறச் செய்வது என தீர்மானித்தோம். இந்த யோசனையை தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்களும் வரவேற்றார்.

அந்த வகையில்,

அருமையான இரு கவிதைகளை இளையதம்பி தயானந்தாவும், சிதம்பரப்பிள்ளை சிவகுமாரும் பொழுந்தார்கள். தயானந்தா முன் வைத்த கவிதை ஏலவே கம்பன் கவியரங்கில் வாசிக்கப்பட்ட கவிதையாக இருப்பினும் மீண்டும் ஒருமுறை அக்கவிதையைக் கேட்கக் கிடைத்தது இக்காலகட்டத்திற்கு பொருத்தமாக இருந்தது.

சிதம்பரப்பிள்ளை சிவகுமாரின் கவிதை மாறாத அவரது தனித்துவமிடுக்குடன் ஒலித்தது. அவர் கவிதையை முன்வைக்கும் பாணியே தனி என்றே சொல்ல வேண்டும்.

அடியேனும் இந்த கவிதா நிகழ்வில் பங்கு கொண்டேன். அடியேனின் கவிதையால் சபை யோருக்கு தலைவலி வந்திருக்கும் என்று தோன்றியது.

இவற்றுடன் இந்த விழாவின் இன்னொரு சிறப்பம்சமாக அமைந்தது பி.பி.தேவராஜ் அவர்கள் நிகழ்த்திய துரைவி நினைவுப் பேருரையாகும்.

‘கூலங்கைத் தமழர்களன் தூயகக் கோட்பாடும், இந்தய வம்சாவழத் தமழர்களன் நீணப்பாடும்’ எனும் தலைப்பில் அவர் நிகழ்த்திய நினைவுப் பேருரையானது முக்கியமான பல சிந்தனைகளை முன் வைத்தது. நீண்ட கட்டுரைக்கான தலைப்பானப் பொழுதும் தேவராஜ் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட நேரத்திற்குள் சுருக்க குறிப்புக்கள் மூலம் சில தெளிவுகளை அவர் முன் வைத்தது பாராட்டக்கூடியதாயிருந்தது. அதேவேளை மலையக மன்னை நேசித்த ஒருவர் என்ற வகையில் துரைவி அவர்களின் 73வது பிறந்தநாள் நினைவு நிகழ்வுக்கான நினைவுப் பேருரைக்காக தேவராஜ் அவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட விடயம் மிகவும் பொருத்தமாக அமைந்தது.

இன்றைய நமது தேசியச் சூழலில் மிகவும் தேவையான ஒரு சிந்தனை என்ற வகையில் இன்றைய சமாதான தீர்வு காலகட்டத்தில்

மனங்கொள்ள பல விடயங்களை தேவராஜ் அவர்கள் முன் வைத்தார்.

இம்முறை அமரர் துரைவியின் பிறந்தநாள் நிகழ்வு சற்று வித்தியாசமாக வடிவமைக்கப்பட்டமை பயன் மிக்கதாக இருந்தது.

2. இளம் ஆய்வாளர்

பிரசாந்தி சேகர்

ஜெர்மனிக்கு தனது ஏழு வயதில் புலம் பெயர்ந்து சென்று இன்று அங்கு தனது உயர் கல்விக் காக ஆய்வு ஒன்றினை மேற் கொள்ளும் பிரசாந்தி சேகர் அவர்களை சமீபத்தில் சந்திக்கக் கிடைத்தது. தமிழ்ச்சங்கத்தில் நடந்த ஜின்னாஹ் அவர்களின் நூல்கள் வெளியீட்டின் பொழுது நன்பர் ராஜஸீகாந்தன் அறிமுகப்படுத்தினார்.

சிறுவயதிலே அங்கு புலம் பெயர்ந்து போய்விட்டாலும் அவர் தமிழை மறவாது அதன் உயிர்ப் புடன் பேசியது எனக்கு சந்தோஷத்தை ஏற்படுத்தியது. அத்தோடு, அந்த இளம் வயதில் தனது மேற்படிப்பு பட்டத்திற்காக தேர்ந்தெடுத்திருந்த தலைப்பும், வியப்பைத் தந்தது. அவரது ஆய்வாக தேர்ந்தெடுத்திருக்கும் தலைப்பு பின்வருமாறான அடிப்படையைக் கொண்டது.

‘காலனித்துவ சிந்தனையும் அச் சிந்தனை பின் - காலனித்துவ

படைப்பாளிகளிடம் செலுத்திய செல்வாக்கும், என்ற ரீதியிலான ஒரு நோக்கில் அவரது ஆய்வுப் பார்வை அமையப் போகிறது.

அவ்வாய்வுக்கான தரவுகளைச் சேகரிக்கும் வண்ணம் இலங்கை வந்திருக்கும் பிரசாந்தி அவர்கள் அதற்காக இலங்கையின் பல தமிழ், சிங்கள படைப்பாளிகளையும், பல கல்விமான்களையும் சந்தித்து வருகிறார். மேலும் பலரை சந்திப்பதில் ஆர்வமாக இருக்கிறார். பிரசாந்தி யின் உத்வேகமான, உற்சாகமான ஆய்வு முயற்சிக்கு அவரது தந்தை சேகர் அவர்கள் பக்கபலமாக இருக்கிறார். அவர் கலை இலக்கியத்துறையைச் சார்ந்தவர் அல்ல. ஆனால், எல்லா கலை இலக்கியப் படைப்பாளிகளையும் அறிந்து வைத்திருக்கிறார். சேகர் அவர்களினது இந்தப் பண்பானது அவரது மகளின் ஆய்வு முயற்சிக்கு ரொம்பவும் உதவக்கூடியதாக இருக்கிறது என்றே நமக்குப்பட்டது. ஏனெனில் பிரசாந்தி அவர்கள் தமது ஆய்வுக்கான தேவையான தரவுகளை இலங்கை படைப்பாளிகளினது படைப்புகளினுராடாக பெறுகின்ற முயற்சியில் இருப்பதனால், அவரது தந்தையின் கலை இலக்கியப் படைப்பாளியின் பரிச்சயம் அவருக்கு உதவக்கூடியதாக இருக்கிறது.

அவரது ஆய்வு தலைப்பையிட்டு அவருடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்ததன் காரணமாக

எனக்குள் சில கருத்துக்கள் தோன்றின.

காலனித்துவமானது நம்மை நீண்ட காலமாக தனது ஆதிக்கத்திற்குள் வைத்திருந்ததன் காரணமாக சுதந்திரத்திற்குப் பின்னும் அதாவது பின்-காலனித்துவ காலகட்டத்திலும், அக்காலனித்துவானது விட்டுச் சென்ற எச்ச சொச்சங்களின் காரணமாக அதன் தாக்கம் நமது வாழ்வுச் சூழலில் தொடர்ந்து இருந்துகொண்டே இருக்கிறது. அதாவது காலனித்துவாட்சி முறைமை முடிவுக்கு வந்த பின்னும், சுதந்திரம் அடைந்த நாடுகளின் சமூகங்கள் தமக்கானசுதே யசுமுக அரசியல் கலாசாரச் சூழலுக்கு முற்றும் முழுதுமாக தம்மை மாற்றிக் கொண்டன என்று சொல்லிவிட முடியாது. பின் காலனித்துவ காலகட்டத்தில் அந்த நாடுகள் சந்தித்தப்பலவேறு பிரச்சினைகளுக்கு காலனித்துவம் விட்டுச் சென்ற பல மட்டத்திலான எச்ச சொச்சங்கள் மறைமுகமான காரணிகளாக அமைந்திருக்கின்றன என்பதை நாம் வரலாற்று ரீதியாக கண்டு கொண்டதே உண்மையாகும்.

அத்தகைய வரலாற்று அனுபவங்களைப்பதிவு செய்கின்ற படைப்புகளைப் பற்றியத் தேடலும் பிரசாந்தியிடம் அதிக அளவுக்கு இருப்பது தெரிந்தது. அத்தகையத் தடத்தில் நின்று இளம் ஆய்வாளர் பிரசாந்தி சேகர் தனது ஆய்வுக்கான

தேடலைத் தொடரும் பொழுது பல புதிய கருத்துக்களின் தரிசனம் அவருக்குக் கிட்டும்.

அத்தரிசனத்தினாடாக அவரது ஆய்வுக்கான முடிவுகள் காலனித் துவ பின்-காலனித்துவ காலகட்டத் திற்கான உறவுகளையிட்டு பல புதிய வரலாற்று உண்மைகளை நமக்க கொண்டுவரும் என நம்பலாம்.

ரெ. ஜின்னாவுவின் மூன்று நூல்களும், பண்டிதர் உமா மகேஸ்வரனும், புத்தக வெளியீட்டு விழாக்களும்.

துரைவியின் 73வது பிறந்தநாள் நினைவு நிசழ்வு முடிந்த மறுநாள் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் ஜின்னாஹுவின் இரு சிறுவர் இலக்கிய நூல்களும் அவரது சிறு கதைகளின் தொகுதி ஒன்றுமாக மூன்று நூல்களின் வெளியீட்டு விழா நடைபெற்றது.

அழகிய முறையில் வெளியிடப் பட்டு இருக்கும் நூல்கள் மூலம் சிறுவர் இலக்கியத்தில் ஜின்னாஹு வின் பங்களிப்பை எடுத்துக்காட்டி இருப்பதோடு, அவரது சிறுகதைத் தொகுதியின் மூலம் அவரது சிறு கதையிட்ட அவரது ஆற்றலை காணக்கூடியதாக உள்ளது.

பொதுவாக புத்தக வெளியீட்டு விழாக்களில் தொகையில் கூடியளவில் பேச்சாளர்களை வரவழைப்பது மூலம், கடைசிப் பேச்சாளராக வரும்

அந்த நூலை எழுதிய படைப்பாளி குறைந்த கூட்டத்தினரிடையே குறைந்த நிலையில் அதாவது சுருக்க மாக பேசவேண்டிய அவலத்திற்கு இட்டுச் செல்கிறது. அத்தோடு சிறப்புச் சொற் பொழிவு ஆற்ற அழைக்கப்பட்டவர் சுருக்கமாக பேசவேண்டிய நிலைக்கு ஆளாகு கிறார். நண்பர் ஜின்னாஹு அவர்களின் இந்த விழாவும் அந்த ஒரு நிலைமையில் நடந்து முடிந்தமை மனசை வருடியது.

ஆகவே, இனிமேல் நூல் வெளியீட்டு விழாக்களை ஏற்பாடு செய்யவர்கள் குறைந்த பேச்சாளர்கள் கொண்ட விழாக்களாய் ஏற்பாடு செய்தல் நல்லது. அப்படி யும் தவிர்க்க முடியாத நிலையில் நிறைய பேச்சாளர்களை அழைக்கத் தான் வேண்டிய நிரப்பந்தத்து லுள்ள படைப்பாளிகள் புத்திசாலித் தனமாகவும் பாதுகாப்பும் கருதி கூட்டம் ஆரம்பிக்கும் பொழுதே அவர்கள் பேசி முடித்துவிடுவதோடு சிறப்புச் சொற் பொழிவுக்காக அழைக்கப்பட்ட அதிதியையும் பேச வைத்துவிட வேண்டும்.

ஆனாலும், நண்பர் ஜின்னாஹு அவர்களின் அவ்விழாவில் பேசியவர்களில் என் மனசை ஒருவர்களாக அவர்தான் பண்டிதர் உமா மகேஸ்வரன் அவர்கள்.

அவரைப் பற்றி பெயரளவில் நான் கேள்விபட்டு இருந்தாலும்,

அவரது பேச்சையோ அவரது எழுத்துக்களையோ கேட்கவோ, படிக்கவோ எனக்குச் சந்தர்ப்பம் கிட்டியதில்லை. (ஆனால் அவர் நம்ம எழுத்துக்களைப் படித்து வருகிறார் என்று அவர் என்னிடம் சொன்ன பொழுது எனக்கு வெட்க மாகப் போய்விட்டது.

அவ்விழாவில் அவர் ஆற்றிய தலைமையுரை அவர் ஒரு சிறந்த அடக்கமான அறிஞர் என எடுத்துக் காட்டியது. அத்தலைமையுரையில் அவர் எடுத்துப் பேசிய விடயங்களை கேட்டபொழுது, பண்டிதர் கஞக்கெல்லாம் நவீன விடயங்களில் அக்கறையோ தெளிவோ இல்லை என்று என்னிக் கொண்டிருப்பவர்கள் ஏமாற்றம் அடைந்து இருப்பார்கள் என்பது நிச்சயம்.

நவீன உளவியல் கோட்பாடு கள் முதல் இன்றைய சினிமாப் பாடல்களின் சீரழிவுகள் வரையிலான அவரது பரிச்சயம் என்னை ஆச்சியப்பட வைத்தது.

அத்தோடு, அவரது குறிப்பிட்ட இன்னொரு கருத்தும் என் மனதை கவர்ந்தது. அதாவது பட்டங்கள் விருதுகள் ஒரு படைப்பாளிக்கு முக்கியம் இல்லை என்பதுதான். சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் யாழ்-பல்கலைக்கழகம் அளித்த விருதை மல்லிகை ஆசிரியர் நிராகரித்த சம்பவங்களையும் அவர் சுட்டிக் காட்டினார். மேலும் சமகால தமிழ்

கலை இலக்கியத்தைப் பற்றிய பரிச்சயமும் அதனிட்ட ரசனையும் அவரிடம் நிறையவே இருப்பது தெரிந்தது.

அவரைப் போன்ற அடக்கமான அறிஞரை நம் படைப்பாளிகள் தமது நூல் வெளியீட்டு விழாக்களில் அழைத்து பேச வைக்க வேண்டும். அப்படி அழைப்பது நமக்கு சிறப்பாக இருக்கும். ஆனால் அப்படி அழைக்கும் பொழுது அவ்விழாவில் அவரைப் போன்றவர்களை முதலில் பேச வைத்துவிட வேண்டும் என்பதையும் மறந்துவிடக் கூடாது.

மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீட்டிருக்கும் புதிய நூல்கள்

நாம் சுயக்ஷித்த புதை வகை வகை

(சிறுகதைத் தொகுதி)
ப. ஆப்பன்

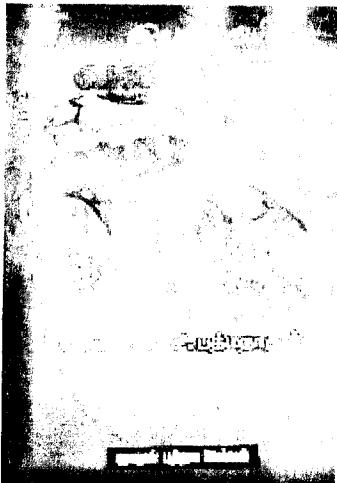
சப்புறவுமன்ற...

(கவிதைத் தொகுதி)
குறிஞ்சி இளந்தென்றல்.

சப்பா

(வரலாற்று நூல்)
தில்லை நடராஜர்

தற்போது விற்பனையில்

இலங்கையில் வண்ணியர்

- பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன்
வரலாற்றுறவு பேராசிரியர், பொதுமனப் பல்கலைக்கழகம்.

இலங்கையிலே தமிழர் வாழும் பிரதேசங்களில் யாழ்ப்பாணம், கிளிநோக்கி ஆகிய மாவட்டங்களைத் தலிந்த எல்லாப் பகுதிகளும் முற்காலக்களில் வண்ணியர் என்னும் சிற்றரசரின் ஆட்சியின் கீழ் அமைந்திருந்தன. எனவே, இலங்கைத் தமிழின் வரலாற்றில் வண்ணியர் கொண்டிருந்த பங்கு மிகவும் முக்கியமானதாகும். அந்த உணர்வின் அடிப்படையில் உருப்பெற்றதே இலங்கையில் வண்ணியர் என்னும் இந்நுலாகும். தனது சேவைக்காலம் முழுவதும் பல இடப்பாடுகளின் மத்தியில் இலங்கைத் தமிழர் வரலாற்றை ஆராய்வதற்கும் அதனைத் தெளிவாடுதலுக்கும் தலிமையாகவும் அபிமான உணர்வேடும் ஈடுபட்ட இந்நுலாசியர் தனது நீண்டகால முயற்சிகளின் விளைவாக இந்நாளை உருவாக்கியுள்ளார். இலங்கைத் தமிழரின் வரலாற்றில் இருந்து வந்த ஒரு வெற்றிடத்தை நிரப்பும் வண்ணமாக இந்நால் அமைந்துள்ளது.

பக்கங்கள் X + 177

விலை 350/- (சாதாரணப் பதிப்பு) ISBN 955-9429-43-4
600/- (விசேட பதிப்பு) ISBN 955-9429-45-0

யாழ்ப்பாணத்து வாழ்வியற் கோலங்கள்

- கலாநிதி எஸ். சிவலிங்கராஜா
தமிழ்த்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

'யாழ்ப்பாணச் சமூகம் : கனகி புராணம் முதல் காணல் நாவல் வரை' எனும் கட்டுரை தொடர்க்கி யாழ்ப்பாணத்துக் கும்மிப்பாடல்கள், குழந்தைப்படல்கள், ஓப்பாப் பாடல்கள், உறவுமுறைச் சொற்கள், பெயர் வழக்குகள், குறியீடுப் பேச்க வழக்குகள், மரபு, வழி, சீர்மியக்கள், அப்பிரதேச மக்களிடையே வழங்கும் திட்டுகள், புகைப்படக்கலை என 13 கட்டுரைகளைக் கொண்ட இந்நால் யாழ்ப்பாணத்து அளிகைப் பாரம்பரியக்கள் தொடர்பான நிடமான யதார்த்தகளின் நிசிமாய் அமைகின்றது. வாய்மொழி மரபுகள் யாழ்ப்பாணத்து மக்கள் வாழ்வியலின் உள்ளடக்க உறுதியை எவ்வளவு தூரம் நான்கியுள்ளன என்பதைத் துள்ளியாக அறிவதற்கு இந்நால் வழிகாட்டுகின்றது.

பக்கங்கள் X + 117

விலை 225/- (சாதாரணப் பதிப்பு) ISBN 955-9429-22-1

குமரன் புத்தக இல்லம்

201 டாம் வீதி, கொழும்பு - 12.

தொ.பேசி : 2421388

3. மெய்கை விநாயகர் தெரு,

சென்னை - 600 026.

ரூகங்களின்

ரூகங்கள்

- சுதாராஜ்

4. ஆண்களும் புதுமும்

ஓர் ஆண் எவ்வாறான தேவைகளுக்கெல்லாம் (அல்லது சேவைகளுக்கு) வாய்க்காலனவன் என்பது சில சந்தர்ப்பங்களில் வேடிக்கைக்குரிய விஷயமாயிருக்கிறது. ஆண் என்பவன் ஆணாக மட்டுமன்றி மனைவிக்குக் கணவன்காவும், பிள்ளைகளுக்கு அப்பாவாகவும் இருக்கிறான்.

சரி, அப்பாவின் கதைக்குப் பிறகு வரலாம். உங்களை இப்போது நேரடியாக கதை மையத்துக்குக் கொண்டுபோக வேண்டியிருக்கிறது.

கொழும்பிலுள்ள அந்த வைத்தியசாலையின் குறிப்பிட்ட 'வார்ட்'த்துக் கோய்ச் சேர்ந்த போது மாலை ஐந்து மணியாகியிருந்தது. வெளியார், நோயாளரைப் பார்வையிடும் நேரமாகையால் பரபரப்பாகவும் கலகலப்பாகவும் இருந்தது. (பொதுவாக வைத்தியசாலைகளில் நோயாளரைப் பார்வையிடும் நேரங்கள் கலகலப்பாகி விடுகின்றன என்பதும் என்னவோ உண்மைதான்) நான் வைத்தியசாலைக்கு எந்த நோயாளரையும் பார்ப்பதற்காகப் போயிருக்கவில்லை. என் மகனை அந்த வார்ட்டில் 'அட்மிட்' பண்ண வேண்டியிருந்தது. பத்து வயது மகன். முதல் நாள் இரவிலிருந்து வயிற்று நோவினால் துடித்துச் சோர்ந்து போயிருந்தான். பிள்ளையின் வேதனையைத் தாங்க முடியாது அவனைவிட நான் அதிகம் சோர்ந்து போயிருந்தேன்.

அரசு வைத்தியசாலையாயினும் அதன் தோற்றம் ஆச்சரியப்படும் வகையில் தூய்மையாயிருந்தது. மருந்து மனங்கள் இல்லை. குழந்தைகளுக்கான அந்த வார்ட் பலவிதமான விளையாட்டுப் பொம்மைகளால் நிறைந்திருந்தது. குழந்தைகள் பலர் தம் நோய் மறந்து, விளையாட்டுப் பொருட்களில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தனர்.

நான் என் மகனின் முகத்தைப் பார்த்தேன். மலர்ச்சியான ஒரு புன்மறுவல் அவனிடத்தில் தொன்றியது. அவனது மகிழ்ச்சிக்கு விளையாட்டுப் பொருட்கள் மட்டுமல்ல, ஆஸ்பத்திரியின் தூய்மையான தோற்றமும் ஒரு காரணம் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

முதல் நாள் இரவு ஒன்பது மணியைப் போல் வயிற்றைக் கைகளால் அழுத்திக் கொண்டு அழத் தொடங்கினான். அடிவயிற்றில் வவி. முதலுதவியாக பண்டோல் கொடுத்துப் பார்த்தோம். மனைவி, வேறு விதமான கை வைத்தியங்களையும் செய்து பார்த்தாள். அதற்கும் கேட்கவில்லை. படுக்கையில் சுருண்டு சுருண்டு துடித்துக் கொண்டிருந்தான், மகன். பதினெட்டாரு மணியளவில் அண்மையிலிருந்த வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு சென்றேன்.

மகனைப் பரிசோதித்த வைத்தியர், முதலிற் கேட்ட கேள்வி, “பிள்ளையின் அம்மா வரவில்லையா?” என்பதுதான்.

“இல்லை நான் அவரது அப்பா!”

“இவரை வார்ட்டில் தங்க வைத்து, பரிசோதிக்க வேண்டும். கூடத் தங்குவதற்கு அம்மா தேவை!”

நான் பக்கத்தில் இல்லாது மகனை ஆஸ்பத்திரியில் விட்டுப்போக எனக்கோ மனச்சம்மதம் இல்லை.

“கிட்டத்தான் இருக்கிறோம். தேவையானால் கொண்டு வருகிறேன். இப்போது ஏதாவது மருந்து கொடுக்கன். போதும்!”

டொக்டர் என்னை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தார். பிறகு சில குளிசைகளைத் தந்தார். “இது வலியைப் போக்க உதவும். இது பிள்ளையை உறங்க வைக்கும்.”

விட்டுக்கு வந்து கொஞ்ச நேரத்தில் மகன் உறங்கி விட்டான். அவ்வளவு நேரமும் துடித்துக் கொண்டிருந்த என் மனதும் சற்று ஆறுதலடைந்தது. எனி னும் உறங்காமல் விழித்திருந்தேன். மகன் நிம்மதியாக உறங்குகிறானா, வயிற்று வலி அவனது உறக்கத்தைக் கெடுக்குமா என்று கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். மெதுவாக அவனது அடிவயிற்றை அழுத்திப் பார்த்தேன். அழுத்தம் போது அவனுக்கு வலிக்கிறது. உறக்கத்திலும் முறுவவித்தான்.

அதிகாலை திரும்பவும் மகனை வைத்தியசாலைக்கு கொண்டோட வேண்டியிருந்தது. உறக்கத்திலிருந்து விழித்துதும் அல்லது வலி தாங்க முடியாது விழித்து அழுத் தொடங்கிவிட்டான். உடனடியாக ‘வார்ட்டில் அனுமதிக்கப்

பட வேண்டும் என வைத்தியர் கூறினார். சிறிய சத்திர சிகிச்சை செய்ய வேண்டி ஏற்படலாம். மகனைத் தள்ளு கதிரையில் இருத்தி வார்ட்டிற்கு கொண்டு சென்றோம்.

வார்ட்டை அடைந்ததும், உள் நுழை வது கஷ்டமாயிருந்தது. நடைபாதையில் பலர் நின்றுகொண்டிருந்தனர். பலர் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்த அதிகாலையில் நோயாளரைப் பார்க்க இவ்வளவு பேர் வந்திருக் கிறார்களா?... அவர்களையெல்லாம் உள்ளே வர விட்டிருக்கிறார்களே என்றெல்லாம் யோசித்தேன். ஒருவரிடம் இதுபற்றி விசாரித்தேன்.

“எங்களுக்கு படுக்கை... கட்டில் இல்லை. சிகிச்சைக்காக இந்த வார்ட்டிற்கு அனுமதிக்கப்பட்டு இப்படி உட்கார்ந்திருக்கிறோம்.”

எல்லாக் கட்டில்களையும் ஒரு கண்ணோட்டம் விட்டேன். சில கட்டில் களில் இருவர் படுத்திருந்தார்கள்.

மகனுக்கு சேலைன் ஏற்ற வேண்டும் என டொக்டர் குறிப்பிடிடிருந்தார். என்ன செய்யப் போகிறார்களோ என எனக்குள்ளே கேள்வி எழுப்பிக் கொண்டிருந்தேன். அங்கிருந்த தாதிமார்களிடம் விசாரித்தேன்.

‘கொஞ்சம் பொறுங்கள்... வார்ட்டைக் கவனிக்கும் டொக்டர் வந்ததும் முடிவெடுக்கலாம்!’

பொறுத்தேன். மகன் பொறுமை இழந்து கொண்டிருந்தான். வெளியே மழை பெய்யத் தொடங்கியது. அரைச் சுவருடாக வார்ட்டிற்குள்ளாம் தூவானம் அடித்தது. நோயாளிகள் மழைக்கு

ஒதுங்கினார்கள். இன்னும் இடைஞ்சல் ஏற்பட்டது.

டொக்டர் வந்ததும் நோயாளிகளைலாம் பரப்பத்து ஒரு வரிசையில் (கியூ) நின்றனர். வரிசைக் கிரமமாக ஒவ்வொருவராக அவர் முன் சென்று பரிசோதிக்கப்படுவது வழக்கமான ஒழுங்கு போலிருந்தது. இவ்வளவு அடிப்படை வசதிகள் போதாத ஒரு வைத்திய சாலையில், அவர்கள் பெரிய மனதுடன் பணி புரிவதை மனதிற் பாராட்டினான். நோயாளரின் கஷ்ட நிலைமை பற்றிய இரக்க உணர்வும் ஒரு பக்கம்.

டொக்டரின் பணிப்பின் பேரில் ஒரளவுக்கு இயலுமான ஒரு நோயாளியை (அப்படி நான் நினைத்துக் கொண்டேன்.) இரக்கிவிட்டு அந்தக் கட்டிலில் மகனைக் கிடத்தினார்கள். இலையான்கள் (சக்கள்) அங்கு மின்குமாகக் கட்டில் களிலிலும் மொய்த்துக்கொண்டிருந்தன.

இந்தக் களேபரங்களில் மகனுக்கு வலி மறந்துவிட்டது போலிருந்தது. அவன் வேறு விதமாக அழுத் தொடங்கினான்.

‘இங்கை இருக்க மாட்டன். வெளியே கொண்டு போங்கோ!...’

நான் அவனது கையைத் தடவி, காலைத் தடவி, தலையைத் தடவி... தாக் காட்டிக் கொண்டிருந்தேன். ஒரிரு மனித தியாலங்கள் போய்க்கொண்டிருந்தன. இடையிடையே தாதிகளிடம் விசாரித்தேன்.

‘அவருக்கு இரத்த சோதனை செய்யுமாறு டொக்டர் எழுதியிருக்கிறார். அதற்காக வெயிட் பங்கை வேண்டியிருக்கிறது.’

எனக்கு வெயிட் பண்ண இயல வில்லை.

‘அதைச் சீக்கிரம் பண்ண முடியாதா?’

“அது சம்பந்தப்பட்ட ஊழியர்கள் இன்று வேலை நிறுத்துத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள்.” அந்த விளக்கம் ஏரிச்சலை ஆட்டியது. “இப்ப என்ன செய்வது?”

“தெரியவில்லை... அதுதான் யோசிக் கிறோம்.”

நாளாந்தம் ஆயிரக்கணக்கான நோயாளர்களைப் பராமரிப்பவர்களுக்கு ஒரு தந்தையின் துடிப்பை விளங்கிக் கொள்வது முடியாமலிருக்கலாம். எனக்குக் கொதி ஏறியது.

“மகனை இங்கிருந்து, விடுவது விடுங்கள்... நான் கொழும்புக்குக் கொண்டு போய்க் காட்டுகிறேன்.”

“அதற்கு டொக்டரிடம் கேள்வுங்கள். நாங்கள் முடிவெடுக்க முடியாது.”

டொக்டரும் இணங்கவில்லை. நான் வற்புறுத்தலாயும் தயவுடனும் கேட்டேன்.

“உங்களுடைய சயவிருப்பத்தின் பேரில் மகனைக் கூட்டிக் கொண்டு போவதாக எழுதிக் கொடுத்துவிட்டுப் போகலாம்...”

அப்படியே செய்தேன்.

கதையின் மையத்துக்கு உங்களைக் கொண்டு வருவதாகக் கூறிவிட்டு, பிறகும் வெளியே சென்று விட்டேன் போவிருக்கிறது.

சரி, இதோ வந்தாயிற்று!

கொழும்பு வைத்தியசாலைக்கு வர நேர்ந்தது இவ்வாறுதான். கொழும்பு

வந்து, முதலில் ஒரு குழந்தை ஸ்பெஷலிஸ்ட் டொக்டரிடம் காட்டியபோது, அவர் பரிசோதித்த பின் இந்த வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு போகுமாறு கூறினார்.

இங்கேயும் அதே மாதிரியான ஒரு பிரச்சினையை எதிர்நோக்க வேண்டியிருந்தது. “பிள்ளையின் அம்மா வரவில்லையா?” வார்ட்டிற்குப் பொறுப்பான தாதி கேட்டார்.

“இல்லை அவசரத்தில் வந்தது. வீட்டில் மற்றப் பிள்ளைகளுடன் தாயாரை விட்டு, நான் மட்டும் மகனோடு வந்தேன்.”

“பிள்ளையுடன் இரவு வார்ட்டில் தங்குவதற்கு அவரது அம்மா அல்லது யாராவது பெண்கள்தான் அனுமதிக்கப்படுவார்கள்.”

அந்தத் தாதியம்மா மிகவும் கடுமையாகக் கூறினார்.

“நான் புத்தனத்திலிருந்து வந்திருக்கிறேன். உடனடியாக அம்மா வைக் கூப்பிட முடியாது... நான் பிள்ளையின் அப்பா. இன்று இரவு மட்டும் என்னை அனுமதியுங்கள்... காலையில் தாயாரைக் கூப்பிட்டு விடலாம்!”

“இங்கு நோயாளருடன் தங்குவதற்கு ஆண்களை அனுமதிப்ப தில்லை!”

நான் ஒரு பாசத்துக்குரிய அப்பாவின் முகத்துடன் அவ்விடத்தில் நின்றேன். ஆணாலும் நான் ஓர் ஆணின் முகத்தைக் கொண்டிருந்தேன். அந்த ஒரு காரணத்துக்காக, பிள்ளைகளுக்கு நான் செய்ய வேண்டிய கடமை (அல்லது உரிமை) மறுக்கப்படுவது போலிருந்தது.

பிள்ளைகளுக்கு தாயிடமிருந்து கிடைக்கக்கூடிய பரிவு, பணிவிடை, ஆதாவு, அரவணைப்பு அனைத்தையும் என்னாலும் தரமுடியும்.

எனக்குள் படபடப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. பிள்ளையை மட்டும் ‘வார்ட்’இல் மறித்து வைத்துக் கொண்டு, ஆன் என்ற காரணத்துக்காக எனக்கு அனுமதி கிடைக்காமற் போய்விடுமோ? இப்படிக் கடுமையான சட்ட திட்டங்கள் இருப்பது எனக்கு ஏற்கனவே தெரியாது. இந்த நிலைமையில் மகனைத் தனிய விட்டுப் போக எனக்குச் சம்மதமுமில்லை.

இயன்றவரை அவர்களிடம் தயவுடன் கேட்டேன். வார்ட்டிற்குப் பொறுப்பான டொக்டரிடம் கேட்டுப் பார்க்குமாறு கூறினார்கள். இவற்றையெல்லாம் ஒரு பக்கத்திலிருந்து அவர் கவனித்துக் கொண்டுதானிருந்தார். ஆரோக்கியமான இதயத்துடன் பல டொக்டர்கள் உள்ளனர் என்பதற்கு டொக்டராகியிருந்த அந்த இளம் பெண்ணும் ஒரு சான்று!

அவருக்கு முன்னால் போய் மிகவும் மரியாதையுடன் நின்றேன். இன்னொரு முறை அவருக்கு விளக்கம் கூறினேன்.

“இன்று இரவு நில்லுங்கள்... காலையில் தாயாரை அழைத்துவிட வேண்டும்... சரியா...?”

“சரி” (உங்களுக்கு பல கோடி நமஸ்காரம் தாயே!)

வார்ட் அரைச் கவர்களினால் ஒவ்வொரு பகுதியாகப் பிரிக்கப் பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு பகுதிக்குள்ளும் ஆறு படுக்கைகள். ஒரு பக்கமாக எல்லாப் பாதைகளையும் தொடர்பு படுத்தும் நடைபாதை.

நடைபாதையின் அரைச்கவர் ஒரமாக உள்ள ஒரு படுக்கையை மகனுக்குக் கொடுக்குமாறு டொக்டர் பணித்தார். அப்படியானால் நான் வார்ட்டிற்குள் நுழையாமல் கவர் ஒரமாக நின்றபடியே மகனைக் கவனித்துக் கொள்ளலாமாம். சட்டதிட்டங்களை மீறாமலும், எனது இக்கட்டான் நிலைமைக்கு உதவும் முகமாகவும் டொக்டர் இப்படியான ஒரு ஒழுங்கு முறையை மேற்கொண்டிருந்தார்.

இரவெல்லாம் நான் கவர் ஒரமாகவே நின்றேன். மகனுக்கு சேலன் ஏற்றி நார்கள். அரைச் கவருக்கு மேலாக கையை வார்ட்டிற்குள் செலுத்தி மகனைத் தடவிக் கொடுத்தேன்.

எனக்கு அசதியாகவும், களைப்பாக வும் இருந்தது. முதல்நாள் இரவிலிருந்து நித்திரையில்லை. நெஞ்சுப் படபடப்பு. மனுக்குள் மகனுக்காகப் பிரார்த்தனை. நித்திரைத் தூக்கம், சிலவேளைகளில் கவருடன் தலையை அடித்தது.

நடைபாதையில் ஒரு சில வாங்குகளும், சில கதிரைகளும் போடப்பட்டிருந்தன. இரவுப் பணிக்காக வந்திருந்த தாதிமார்களில் சிலர் என்னிடம் வந்து; “அந்தக் கதிரையில் அமர்ந்து தூங்கலாமே!” எனப் பரிந்துரைத்தனர்.

நான் பெரிய மனதுடன், அவர்களது பரிந்துரையை நன்றி கூறி நிராகரித்தேன். இந்தளவு வாய்ப்பே எனக்குப் போது மென்றிருந்தது. அதைவிடவும் மேலான ஒரு காரணம் எனக்கு மகனை விட்டு அந்தப்பக்கம் இந்தப்பக்கம் போக விருப்பமில்லை.

ஒவ்வொரு விதமான நோய்களுடன் ஒவ்வொரு குழந்தைகளும் இருந்தார்கள். உபாதை தாங்காத சில குழந்தைகளின்

அழுகைச் சத்தங்களும் கேட்டன. அவர்களைத் தாய்மார் தேற்றி உறங்க வைக்கும் முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். சில தாய்மார்கள் அங்கும் இங்குமாகத் திரிந்து தேவையான கடுநீர் போன்றவற்றை எடுத்தார்கள். பக்கத்துப் படுக்கையில் குழந்தையை வைத்திருந்த தாயார் எனக்குத் தேநீர் தயாரித்துத் தந்தார்.

இரவாக ஆக, குழந்தைகள் உறக்கமடைந்து கொண்டிருந்தார்கள். அழுகைச் சத்தங்கள் குறைந்து கொண்டிருந்தன.

ஒரு கட்டத்தில் என்னாலும் தாங்க முடியவில்லை. தூக்கம் அந்த அளவுக்கு கண்ணுக்குள் முட்டிப் போயிருந்தது. கண்கள் மூடி மூடிச் சொருகிக் கொண்டிருந்தன. மகனும் உக்கத்தில் ஆழ்ந்து போயிருந்தான்.

காலாற அமர வேண்டும் போலிருந்தது. பக்கத்திலிருந்த கதிரையிற் போய் அமர்ந்து விட்டேன். கண்கள் பீதுதான் சந்தர்ப்பம் என்று தாமாக மூடிக் கொண்டன. ஒரு குழந்தையின் வீரிட்ட அழுகைச் சத்தம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. உறக்கத்திலும் அந்தச் சத்தம் எனக்குக் கேட்டது. உறக்கத்துக்கும் விழிப்புக்கும் இடைப்பட்ட ஒரு நிலை.

எனினும் நான் அந்தச் சத்ததைப் பற்றி பெரிதாக ஒன்றும் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. நோய்வாய்ப்பட்ட குழந்தைகள் உபாதையில் அழுகின்றன. அவற்றைக் கவனிப்பதற்கு தாய்மாரும், தாதிமாரும் இருக்கிறார்கள். நான், எனது மகனைப் பற்றி மட்டும் (உறக்கத்திலும்) கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

நித்திரை இன்னுமின்னும் என்னைக் கவ்விப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தது.

யாரோ என்னைத் தட்டினார்கள். திடுக்குற்று விழித்தேன். என் முன்னே இரவு பணிபுரியும் தாதி ஒருவர் நின்றார்.

“ஓ” வெனக் குள்ளும் ஒரு குழந்தையின் சத்தம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. மற்றப்படி அவரவர் பாட்டில் அரைத் தூக்கத்திலோ, முழுத் தூக்கத் திலோ அமைதியாயிருந்தார்கள்.

“என்ன?” எனத் தாதியிடம் கேட்டேன்.

ஒரு உதவி செய்ய முடியுமா?”

நான் தடுமாறினேன். “என்ன உதவி?”

“என்னோடு கொஞ்சம் வர முடியுமா?... குழந்தையொன்று அழுது குளிக் கொண்டிருக்கிறது. அழுது அழுது களைத்து விட்டது. என்ன செய்தும் அடக்க முடியாமலிருக்கிறது...”

“நான் வந்து என்ன செய்வது?”
(எனக்கு எவ்வித மந்திர மாய வித்தை கரும் தெரியாதே!)

“அழுகையை நிறுத்தாவிட்டால் பூதம் வந்து உன்னைப் பிடிக்கக் கொண்டு போய்விடும் என்ற குழந்தைக்குச் சொல்லியிருக்கிறோம். நீங்கள் வந்து கொஞ்சம் பயமுறுத்தி விடுங்கள்!”

அட கடவுளே! என்னைப் பார்க்கப் பூதம் மாதிரியா இருக்கிறது? என்னைப் பார்க்க அவ்வளவு விகாரமாகவா தோன்றுகிறது? இரண்டு நாட்களாக நித்திரையில்லை, அலைச்சல்... ஒரு வேளை அப்படித்தான் தோன்றுகிறதோ என்னவோ! அந்தப் பெண்ணின் முன்

எனது முகத்தைக் காட்டிக்கொண்டு நிற்பதற்குக் கூச்சமாகக்கூட இருந்தது. தலைமுடியைக் கையினால் கோதிவிட்டு சரி செய்தேன். கண்களைத் துடைத்தேன்.

“வருமடியுமா?... ஒரு சின்ன உதவி தானே?”

சங்கடமாயிருந்தது. குழந்தைகளைப் பயமுறுத்துவது எவ்வாறு என்பது எனக்குத் தெரியாது. அதில் சம்மதமும் இல்லை. அதிலும் நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கும் ஒரு குழந்தையைப் பயமுறுத்துவது என்பது எவ்வளவு மோசமான செயல்?

“வாருங்கள்!” என்றவாறு நடந்தாள். செய்வதறியாது தாதியின் பின்னே மெல்ல நடந்து பேனேன். போகிற போக்கில் கேட்டேன்.

“குழந்தை என் அழுகிறது?”

“அப்பா வேண்டுமாம்!... இந்த நேரத்தில் அப்பாவை எப்படிக் கொண்டு வருவது?...”

குழந்தை அழுதுகொண்டிருந்த பகுதிக்குள் போனோம். தாயார் குழந்தையைத் தூக்கி வைத்திருந்தார். குழந்தை அழுது அழுது மாய்ந்து கொண்டிருந்தது. முகம் முழுதும் கண்ணீர். முக்கும் வடிந்திருந்தது.

“புத்தே!” (மகன்!) எனது அழைப்புக் குரல் கேட்டதும் குழந்தையின் அழுகை சட்டென நின்றது. ஓர் அதிர்ச்சி போலவும் ஆச்சரியத்துடனும் அதன் பார்வை திரும்பியது.

நான் முகத்தைச் சுற்று மறுபக்க மாய்த் திருப்பிக்கொண்டு கைளை நீட்டிதேன். அது என்னிடத்தில் வந்து விட்டது.

Happy Photo

EXCELLENT
PHOTOGRAPHERS
MODERN COMPUTERIZED
PHOTOGRAPHY
FOR WEDDING PORTRAITS
& CHILD SITTINGS

300, Modera Street,
Colombo - 15.

Tel: 2526345

மலையக கிளக்கியத்தில் துரைவி ஒரு வரலாற்றுத் திருப்புமுனை!

- ப. ஆப்பன்

மலையக நூல் வெளியீட்டுத்துறையில் முத்திரை பதித்து ஈழத்து இலக்கியத்தைச் செழுமைப்படுத்திய ‘துரைவி’ என்னும் துரைவில்வானாதனின் 73வது பிறந்தநாள் நினைவு நிகழ்வுகள் கடந்த 28.02.2004 சனிக் கிழமை மாலை, கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கம் குமாரசுவாமி விநோதன் மண்டபத்தில் நடைபெற்றது.

இந்தினைவு தினநிகழ்வுகளுக்கு மலையக எழுத்தாளர் திரு. தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்கள் தலைமை வசித்தார்.

புகழையும் விளம்பரத்தையும் விரும்பாமல் மலையக நூல் வெளியீட்டுத் துறைக்கு அரும்பணியாற்றி, மலையக இலக்கிய நெஞ்சங்களில் வர்மந்து கொண்டிருக்கும் அமரர் துரை விஸ்வநாதன் அவர்களைப் பற்றி மிகவும் ஆழமாகவும் விரிவாகவும், திரு. தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்கள் தமது தலைமை உரையை நிகழ்த்தினார்.

‘துரைவி அவர்கள் ஒரு தொழில் அதிபராக இருந்தாலும், அவர் இலக்கிய ஆர்வலர். பல்துறை சார்ந்த நூல்களைப் படிப்பவர். மலையக இலக்கியத்தை நேசித்தவர். அதற்காகத் தனது சொந்தப் பணத்தையே முதலீடு செய்தவர்.

‘துரைவி பதிப்பகம்’ மூலம் மலையக எழுத்தாளர்களின் சிறந்த படைப்புகளை நூலுருவம் பெறச் செய்ததினால் பெருமைக்கும் பெரும் மதிப்புக்கும் உரியவராகத் திகழ்ந்தார்; துரைவி.

ஒரு குறுகிய கால கட்டத்திற்குள் பல முன்னோடி மலையக எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களைச் சிறந்த நூல்களாக வெளியீட்டு மலையக

நூல் வெளியீட்டுத் துறையை மேம் படுத்தியதற்காக மலையக இலக்கிய உலகம் அமரர் துரை விஸ்வநாதன் அவர்களுக்கு என்றென்றும் கடமைப்பட்டுள்ளது.

முதன் முதலாக மலையகச் சிறுக்கைத் தொகுதியை வெளியீட்டத் தீர்மானித்து போது அது மிகவும் தரமாக வெளியாக வேண்டும் என்பதில் துரைவி மிகவும் கவனம் செலுத்தினார். சிறந்த சிறுக்கைகளைத் தெரிவு செய்வதோடு மலையகத்தில் முதன் முதலாக பிரசரமான சிறுக்கை இத்தொகுதியில் இடம் பெற வேண்டும் என்று விரும்பினார்....”

இவ்வாறு திரு. தெளிவத்தை ஜோசப் தமது நீண்ட தலைமை யுரையில் குறிப்பிட்டார்.

முன்னாள் இந்து கலாசார இராஜாங்க அமைச்சர் பி.பி.தேவ ராஜ் அவர்கள் ‘இலங்கைத் தமிழர் களின் தாயகக் கோட்பாடும் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர் களின் நிலைப்பாடும்’ என்ற தலைப்பில் துரைவி நினைவுப் பேருரையை நிகழ்த்தினார்.

தமது உரையைத் தொடங்குவதற்கு முன் அமரர் துரை விஸ்வநாதன் அவர்கள் ஆற்றிய மலையக இலக்கியப் பணியை வெகுவாகப் பாராட்டினார்.

ஒரு தொழில்திபராக இருந்து

இலக்கியத்துறையில் ஈடுபட்டு பெரும் பணியாற்றியமை குறிப் பிடத்தக்கது என்றும், மலையகம் சாராத பல எழுத்தாளர்களும் மலையகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு அற்புதமான இலக்கியம் படைத்துள்ளனர் என்றும் குறிப் பிட்டார்.

முன்னாள் அமைச்சரின் ஆய்வுரையைத் தொடர்ந்து இடம் பெற்ற கலந்துரையாடலில் முன்னாள் தினகரன் பிரதம ஆசிரியர் திரு. ராஜஸீகாந்தனும், எழுத்தாளரும், சட்டத்தரணியுமான நாவல் நகர் சட்கோபன் அவர்களும் தத்தமது கருத்துக்களை முன்வைத்தனர்.

இளையதம்பி தயானந்தா, மேமன்கவி, சிதம்பரப்பிள்ளை சிவகுமார் ஆகியோர் நிகழ்த்திய கவிதாஞ்சலி சபையோரின் நெஞ்சங்களை ஈர்த்தது. திருமதி துரை விஸ்வநாதன் அவர்கள் சமூக மளித்தது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. திரு. ராஜ்பிரசாத் நன்றியுரை வழங்கினார்.

39-வது ஆண்டுமலர் தேவையானோர் எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளவும்.

பாதுகாக்கத் தக்கதான் எழுத்துப்படைப்பு இது.

குழுதீவிச்சௌ

மல்லிகையின் 298ஆம் இதழில் (பெப் 2004) அன்பர் மேமன்கவியின் பத்தியில் பிரசரமான சில குறிப்புகள் குறித்து எனது அபிப்பிராயங்களை வாசகர்களோடு பகிர்ந்து சொன்னால் நோக்கோடு இக்கடித்தை வரைகிறேன்.

“இரு படைப்பில், அப்படைப்பைப் படைத்த படைப்பாளியின் பெயரை அழித்து, ஒரு தீவிரமான வாசகனுக்குக் கொடுத்து அது யாருடைய படைப்பு என்று சொல்லச் சொன்னால், அவனால் சொல்ல முடியுமா? முடியாது என்றுதான் எனக்குத் தோன்றுகின்றது.”

இப்படியானதொரு கருத்தியலை அன்பர் மேமன் கவி கொண்டிருப்பது தவறெனவே எனக்குப் படுகிறது. அதுவுமொரு தீவிர வாசகனுக்கு ஒரு படைப்பின் படைப்பாளியை காலந் தாழ்த்தியேனும் அடையாளப் படுத்த முடியாதாகில் இத்தகைய தீவிர வாசகர் நிச்சயமாக வெறும் நனிப்புல் மேய்க்கல் காரராகத்தான் இருக்க முடியும்! இலக்கிய அக்கறையோடு படைப்புகளை கருத்தான்றி வாசிக்கும் ஒரு தீவிர வாசகனுக்கு இந்த விடயத்தில் சிரமமிருக்க முடியாது!

நாவல், சிறுக்கை என்ற புனைக்கதை இலக்கியக் கூறுகளில் முத்திரை பதித்த மெனி, மு.வரதராசன், அகிலன், எஸ்.பொன்னுத்துரை, சட்டநாதன், சாந்தன், முனியிப்பதாசன் ஆகியோரது எழுத்துக்களை வாசிக்கும் பொழுது அவைகள் சட்டென படைத்த பிரம்மாவை இனங்காட்டும். இது அவர்கள் தமது எழுத்தின் சுயத்தைக் கலையாமல் காப்பாற்றி வருவதால், வந்ததால் உண்டான தனித்துவம்!

இந்த வகையில் கவிஞர்களான மகாகவி, விக்ரமாதித்தன், கலாப்பிரியா ஆகியோரது கவிதைகளுக்கும் இத்தகைய சிறப்புண்டு! இதை எந்த வொரு தீவிர வாசகனும் நியாயப்படுத்துவான்.

அப்பத்தியில் இன்னோரிடத்தில். “படைப்பாளியின் பெயரை மட்டும் கொடுத்துப் படிக்கச் சொன்னால் மதம் சார்ந்த கருத்தியலை மட்டும் ஒரு வாசகன் அறியக் கூடியதாக இருக்கும்” என அன்பர் மேமன்கவி சுட்டுவதும் சர்ச்சைக்குரிய செய்தியாகும்! ஓர் எழுத்தாளரின் எழுத்தைக் கொண்டு அவரது இலக்கிய அறிவின் தளம்சார்ந்த கொள்கை, வாழும் குழல் என்பவற்றையும் அறிதல் செய்ய முடியும். இதை மனோதத்துவ நிபுணர்கள் பெரும்பாலும் சாதிப்பார்கள்! இந்தளவிற்கு எமது தமிழ் இலக்கியத் தேடல் இன்னமும் அகலக்கால் ஊன்றவில்லையென்பது விசனத்திற்குரியதே! எழுத்தாளரை நொருவன் பாவிக்கும் சொற் கூட்டங்கள் அவன் தீவிரவாதியா, அகிம்மைவாதிக்காரனா

என்பதையும் அடையாளப்படுத்தும். இதற்கு மேமன்கவியும் விதிவிலக்கல்ல. குழுதம் வாசிப்பவன் நிச்சயமாகத் தாமரையில் பிரசரமாவதை ரசிக்க மாட்டான். ‘தீராநதி’யின் அட்டையில் ‘குழுதம்’ என்ற பதிவும் வெள்ளெழுத்தில் உண்டு. குழந்தைகளை அங்குமின்கும் ஏய்ததுச் சாப்பிட வைக்கும் உத்தியைத்தான் குழுதம் கையாளுகின்றது. குழுதம் தனக் குரித்தான் இலட்சக் கணக்கான வாசகர் களை ‘தீராநதி’யின் பக்கமும் இழுப் பதற்கு வலை விரிக்கின்றதென அன்பர் மேமன்கவி கருதுகிறார். பொறுத்திருந்து பார்ப்போம், சாத்தியப்படுமாவென் பதை! சிறுசஞ்சிகையை வாசிக்கும் வாசகனுக்கு மட்டுமே தீராநதி’ உவப்பாக இருக்குமென்பதையும் ஒளிவுமறைவின்றி கூட்ட வேண்டியே இருக்கின்றது!

இலக்கிய நலனை ஒட்டி மேற்படி தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள கருத்துக்களை பண்பான முறையில் ஏற்று அன்பர் மேமன் கவி தனது கருதுகோளோடு ஒப்புநோக்கி இலக்கிய உலகிற்கு ஒரு தெளிவான கருத்தினை முன்வைப்பாரென்றநம்புகிறேன்.

கோ.மங்களராசா தெவுரிவகை.

சிற்றே பெடான்றின் நாற்பதாவது ஆண்டு மலர் வருகின்ற ஜனவரி 2005-ல் வெளிவரவுள்ளது என்ற மல்லிகை இத மூன்றின் அறிவித்தலைப் பார்த்த போது, எனக்கு அதற்கான வாழ்வுப் பசுளையை நல்கிய உங்களினுடைய இடையறாத உழைப்பை எண்ணியேநான் புளகாங்கிதம் எய்துகின்றேன்.

இங்கும் சரி, தமிழகத்திலும் சரி ஓர் இலக்கியச் சிற்றோடு ஓரிரு ஆண்டு

களைத் தாங்கிப் பிடித்து வெளிவருவ தென்பதே அரிய சாதனைகளில் ஒன்று தான். அதைச் சாதனையாக்கிக் காட்டி யது தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் மல்லிகை மாத்திரம்தான்.

சிற்றிலக்கிய ஏடோன்றைத் தொடர் ந்து நான்கு தலாபதங்களுக்கு மேலாகத் தொடர்ந்து நடத்தி வந்ததுடன் ‘மல்லிகைப் பந்தல்’ புத்தக வெளியீட்டு நிறுவனத்தையும் பக்க பலமாக நிறுவி இது வரையும் ஜம்பதுக்கு மேற்பட்ட நால்களை அதனது வெளியீடாகப் பரவலாக வெளியீட்டு வைத்துள்ளிர்கள். வேறெந்தச் சிற்றே பெடான்றும் முனைந்து சாதிக்காத வேலைத் திட்டமிது.

இன்று உங்களைப் பற்றியும் மல்லிகை பற்றியும் பல்வேறு தரப்பினரும் பல வகையான விமர்சனங்களை முன் வைக்கலாம். இது இயல்பாகவே நடை பெற்றுவரும் ஒன்றுதான்.

உங்களினதும் மல்லிகையினதும் இந்தச் சரித்திரி சாதனை, நீங்கள் எம்மை விட்டு மறைந்து போன பின்னர்தான் விதந்து போற்றப்படும்.

வாழும் காலத்திலேயே உங்களது அர்ப்பணிப்பு உழைப்பின் தகைமைகளை மெய்யாகவே உணர்ந்தவர்களில் நானும் ஒருவன்.

நீங்கள் செய்யும் இந்த இலக்கிய வேள்வியின் பெறுபேறுகளை நாளைய சந்ததி நேரடியாக அறுவடை செய்யத் தான் போகிறது.

நீங்கள் நீங்களாகவே இருங்கள்.

நா. அருணாகிரிநாதன்
கோப்பாம்

சமூக தேவைக்கான அரங்கச் செயற்திட்டமாக 'நெஞ்சுறுத்தும் கானல்' நாடகம்

- தே.தேவானந்த

செயல்திறன் அரங்க இயக்கம் அகதிகள் புனர்வாழ்வு நிறுவனத்துடன் இணைந்து மிதிவெடி கல்வியிழுட்டல் செயற் திட்டத்தை 2000ஆம் ஆண்டில் இருந்து நடைமுறைப்படுத்தி வருகின்றது. இதற்காக பாடசாலைகளில் மேடையேற்றுவதற்காக 'நெஞ்சுறுத்தும் கானல்' என்னும் நாடகம் தயாரிக்கப்பட்டது. இந்நாடகம் இதுவரை 147 பாடசாலைகளில் மேடையேற்றப் பட்டுள்ளது. இதனை 65000இற்கும் மேற்பட்ட மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் பார்த்துப் பயன் பெற்றுள்ளார்கள். இந்நாடகத்தை எழுதி நெறியாள்கை செய்தவர் திரு.தே.தேவானந்த். சிறுவர் அரங்க உத்திகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு தயாரிக்கப்பட்ட இந்நாடகத்தின் படைப்பாக்க படிமுறை, அளிக்கை முறைமைகள் பற்றிய செயல் அனுபவம் இங்கு பகிர்ந்து கொள்ளப்படுகிறது.

எழுத்துருப் படைப்பாக்கம்

'நெஞ்சுறுத்தும் கானல்' நாடகத்தைத் தயாரிக்க ஆரம்பித்தபோது எழுத்துருவான்று எனது கையில் இருக்கவில்லை. பேசப்பட வேண்டிய விடயங்கள் பற்றிய அறிவு மட்டுமே என்னிடம் காணப்பட்டது. நடிகர்களைச் சந்தித்து அவர்களுக்கு பத்து நாட்கள் நாடகக் களப்பயிற்சி நடத்தினேன். அவர்கள் ஒவ்வொருவரினும் ஆற்றல்களைப் புரிந்துகொண்டு அவர்களுக்குத் தெரிந்த வெடிபொருள் பாதிப்புத் தொடர்பான கதைகளைக் கேட்டிருந்து கொண்டேன். மேலதிகமாக வெடிபொருட்களால் பாதிக்கப்பட்டவர்களைச் சந்தித்துக் கதைத்தேன். பலரது கதைகளை பல்வேறு நிறுவனங்களிடமிருந்தும் பெற்றுக்கொண்டேன்.

வெடிபொருட்களால் கை, கால்களை இழந்து சிறுவர்கள் படும் துயர்களை அவர்களின் மனத்தைச் சல்களை பெற்றோரின் மனதுவஸ்தைகளைப் பேசுவது என்று தீர்மானித்து எம்மிடமிருந்த கதைகளை நடிகர்களை குழுக்களாகப் பிரித்து அவர்களிடம் கொடுத்தோம். அவர்கள் அந்தக் கதைகளை பல தடவைகள் தமக்குள் மீனா மீனா வாசித்தார்கள். இதன்பின் அந்தக் கதைகளைக் காட்சிப்படுத்துமாறு

கோடோம். ஒவ்வொரு குழுவும் காட்சிப் படுத்தியது. அதன் மூலம் காட்சியாக மேலதிக் சிந்தனையைப் பெற்றுக் கொண்டேன். சில கதைகளை 'புத்தாக்கமுறை' மூலம் காட்சித் தொகுதிகளாகக் கிப் பார்த்தோம். இந்த வகையான செயற் பாடுகள் மூலம் எனக்கு நாடகத்தின் பருவநையான வடிவம் மனதுள் உருபுபெற்றது. அதனை எழுதி கொண்டேன். எழுதியவற்றை நடிகர்களுக்கு வாசித்துக் கீட்டி அவர்களின் ஆலோசனைகளையும் கேட்டு மீனா எழுதிக் கொண்டேன்.

இப்போது எழுத்துருவின்படி காட்சிகளை ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டோம். நாடகத்தின் சில இடங்களுக்கு பாடல்கள் நேரவைப்பட்டன. கல்வித்துவமான வரிகளுக்கு கலாந்தி இழுகுகையைன் நாடி வேய்க் கூடிய மதியுச்சிப்புன் சம்யத்ததார். நாமதயார்த்து ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டார் கார்த்தகலைப்பார்த்து தேவையான இடங்களுக்குப் பாடல்கள் எழுதித் தருவதாகச் சொன்னார். அவ்வாறே செயற்பட்டும் கோவை மார்த்து தேவையான விஷங்களுக்குப் பாடல்களை எழுதித்து கொடுக்காடுபடுக்கலைக் கொண்டது கவை 'நெஞ்சுறுத்தும் கானல்' நாடக எழுத்துரு காணப்பட்டது. 130ஆவது நாடக மேடையேற்றத்திற்கு பின்புதான் நாடக எழுத்துருவை பூர்த்தியாக்கினேன்.

துருவை எழுதிக்கொண்டே ஸ். நான் எழுத்துருவை எழுதுகின்றபோது நேரி பாள்ளக செய்யும் நிலைங்கு அதிகமாக முன் நிற்கும். இது எழுத்துருவை சில வேளைகளில் பலவில்புபடுத்துவதாகவும் சில வேளைகளில் பலப்படுத்துவதாகவும் அமைந்துவிடும். எனது எழுத்துருவை மேடைக் குறிப்புக்கள் காட்சிக் குறிப்புக்கள் அதிகமாகக் காணப்படும்.

'நெஞ்சுறுத்தும் கானல்' நாடக எழுத்துருவை அதனது இறுதி ஆழ்வுகை வரை திருத்திக் கொண்டிருந்தேன். இடங்களுக்கு ஏற்றுத்தாக வெவ்வேறு விடயங்களை முன்னிறுத்த வேண்டி இருந்தது. பார்ப்போரின் அபிப்பிராயங்களுக்கு ஏற்பதாக வெவ்வேறு சில மாற்றங்களை உள்ளாங்க வேண்டியிருந்தது. இவற்றிற்கான விட்டுக்கொடுப்புக்கலைக் கொண்டது கவை 'நெஞ்சுறுத்தும் கானல்' நாடக எழுத்துரு காணப்பட்டது. 130ஆவது நாடக மேடையேற்றத்திற்கு பின்புதான் நாடக எழுத்துருவை பூர்த்தியாக்கினேன்.

அளிக்கை முறையை

'நெஞ்சுறுத்தும் கானல்' நாடகம் நாட்பது நிமிட நேர அளிக்கை நேரத்தைக் கொண்டது. இதனோடு நாடகத்தைப் பார்ப்பதற்கு வரும் சிறுவர்களை தயார்படுத்தல், சிறுவர்களுக்கான விளக்கவுறை என்பவும் ஆற்றுகையில் உள்ளடக்கி யிருக்கும். மொத்தமாக நாடக அளிக்கைக்கான நேரம் ஒரு மணித்தயாலமாக இருக்கும்.

இதன் பின் கல்வூர் முருகையனின் பாடல்களையும் இலாவுத்து ஒரு எழுத

1. பார்வையாளர்களான சிறுவர்களை தயார்படுத்துதல்

நாம் நாடகத்தை அளிக்கை செய்வதற்காக பாடசாலைக்குச் செல்லும்போது அதிகமான பாடசாலைகளில் ஆசிரியர்களும் அதிபர்களும் பிரம்பும் கையுமாக நாடகம் நடைபெறும் மண்டபத்துக்குள் நின்று பிள்ளைகளை உறுக்கியபடி நிற்பார்கள். வரிசையாகப் போ. சத்தம் போடாதே, வாயில் கைவை என்ற சத்தங்களைக் கேட்கக் கூடியதாக இருக்கும். சில பாடசாலைகளில் மாணவர்களுக்கு பிரம்பினால் அடிப்பார்கள். பயம் நிறைந்த பீதி மாணவர்கள் மத்தியில் நிலவும்.

மாணவர்கள் மத்தியில் காணப்படும் இந் த வகையான இறுக்கமான ந்ஸைமையை வென்று நாடகம் போட வேண்டியவர்களாகவே நாம் இருந்தோம். இதனால் ஜாம் மாணவர்களை தளர் நிலைக்குக் கொண்டு வருவதற்கான செயற்பாடுகளை முன்னெடுப்போம். இதில் முதலில் முதலில் மாணவர்களுக்கு நாம் யார்? ஏன் பாடசாலை வந்திருக்கின்றோம்? என்ன செய்யப் போகின்றோம்? போன்ற விபரங்களைத் தெரிவிப்போம். பிள்ளைகளிடம் ஏன் இந்த மண்டபத்தில் கூடி பிரிஞ்சினரீர்கள் என்று கேட்போம். பிள்ளைகள் பதில் சொல்லத் தயங்குவர்கள். நாம் மீண்டும் மீண்டும் கேட்போம். பின் மெல்ல மெல்ல பதில் சொல்ல ஆயும்பித்து மிகச் சத்தமாக பதில் சொல்லத் தயாராகி விடுவார்கள். இதனைத் தொடர்ந்து நாடகம் பார்க்க வந்த அனைத்து மாணவர்களையும் இலைஞ்து சில விளைபாடுக்களை விளையாடுவோம். விளையாடுக்கள்

மண்டபத்தினுள் இருந்து விளையாடுவதாகவும், மண்டபத்திற்கு வெளியே காணப்படும் பாடசாலை முற்றுக்குத்தில் விளையாடுவதாகவும் இருக்கும். உள்ளும் வெளியும் என்பது பாடசாலை அதிபர்களைப் பொறுத்து வேறுபடும்.

மண்டபத்திற்குள் விளையாடுவதாக இருந்தால் ‘புகையிரதம் ஒடுதல்’ என்ற விளையாட்டை விளையாடுவோம். மாணவர்களை இரண்டாகப் பிரித்து நடுவில் ஒருவர் நின்று இரண்டு கைகளையும் மேலே உயர்த்திப் பிடித்து கைகளை மாறி மாறி உயர்த்தி தாழ்த்தி அசைப்பதனுடாக இரண்டு பிரிவினரையும் மாறி மாறி கைதூட்டி சொல்லுவோம். முதலில் குறைந்த வேகத்தில் ஆரம்பித்து கூடிய வேகத்திற்கு கையைசைவு செல்லும். அப்போ புகையிரதத்தின் சத்தம் கேட்கும். புகையிரதத்தின் சத்தற்கை, உணர்ந்திடும் மாணவர்கள் சந்தோஷமாட்வார்கள். அவர்கள் முகம் மலர்ந்து சிரிப்போடு காணப்படும்.

மண்டபத்திற்கு வெளியே விளையாடுவதாயின் கிராமிய விளையாட்டான ‘பசுவும் புலியும்’ விளையாட்டை விளையாடுவோம். சிறுவர்கள் வட்டமாகக் கைகோர்த்து நிற்பார்கள். இது வேலியாகக் கருதப்படும். வட்டத்தினுள் ஒரு சிறுவன் பசுவாகவும், வட்டத்துக்கு வெளியே இன்னொரு சிறுவன் புலியாகவும் நிற்பான். புலி வட்டத்தைச் சுற்றி சுற்றி வந்து சங்கிலி புங்கிலி கதவைத் திற் என்று கத்தும். வேலிகள் ‘நான் மாட்டேன் தேங்காய் புலி’ என்று பதில் சொல்லும். பின் புலி பசுவைப் பிடிப்பதற்காகத் துறத்தும். பசு ஒடும். வேலிகள் மறிக்கும்.

இப்படி விளையாட்டு கலகலப்பாக அமையும். இந்த விளையாட்டை விளையாடும் போது பிள்ளைகள் உற்சாகமாகவும், சுறுசுறுப்பாகவும் காணப்படுவார்கள். தொடர்ந்து விளையாட ஆர்வமாக இருப்பார்கள். முன்பு காணப்பட்ட இறுக்கத்திலிருந்து விடுபட்டு மகிழ்ச்சியான ஒரு குழலுக்குள் வந்துவிடுவார்கள். இதன்பின் பிள்ளைகளுக்கு ஒரு பாடல் சொல்லிக் கொடுப்போம். பாடலை எல்லாப் பிள்ளைகளும் பாடுவார்கள். இதில் அனேகமாக குழந்தை ம.சண்முகலிங்கம் ‘யாரோடு நோகேன்’ என்ற நாடகத்தில் எழுதிய ‘கக்குப்பக்கு ரய்பர் தோட்டம்’ என்ற பாடல் பாடப்படும். இப்பாடலை பிள்ளைகள் மிகவும் விருப்புதனும் ஆர்வத்துடனும் படிப்பார்கள்.

பாடல் : சுக்குப் பக்கு றப்பர் தோட்டம்

சுத்தி சுத்தி சுப்பர் கொல்லை அம்புலி மாமா அழகழ சொக்கா என்கே போறாய்? காட்டுக்குப் போறேன் காட்டுக்கு ஏன்? கம்பு வெட்டக் கம்பு ஏன்? மாடு சாய்க்க மாடு ஏன்? சாணி போட சாணி ஏன்? வீடு மெழுக வீடு ஏன்? பிள்ளை வளர் பிள்ளை ஏன்? பள்ளிக்குப் போக பள்ளி ஏன்? பாடம் படிக்க பாடம் ஏன்? பட்டம் வாங்க பட்டம் ஏன்? மனிசரா வாழ

சிறுவர்களைத் தயார்படுத்துவதில் அதிக கவனம் செலுத்துவோம். ஏனெனில் நாடக ஆற்றுகை பிள்ளைகளும் பங்கு கொள்வதாக இருப்பதனால் ஆகும். பிள்ளைகளின் பங்குபற்றலை தூண்டு

வதற்கு தயார்ப்படுத்தல் பணி மிக முக்கியமானது.

பாடல் முடிய சிறுவர்களுக்கு வெடிப்பார்கள் தொடர்பான விளக்கமொன்று வழங்கப்படும். இதற்கு மிதிவெடிகளின் வடிவங்கள் அவற்றினால் பாதிக்கப்பட்ட டோர், வெடிப்பார்கள் காணப்படும் இடங்கள் என்பவற்றை வரைந்த பெரிய காட்சித் திரைகளைப் பயன்படுத்தி விளக்குவோம். காட்சித் திரைகள் மூலம் சிறுவர்கள் வெடிப்பார்கள் பற்றிய அறிவை ஓரளவு பெற்று விடுவார்கள். இதன் பின்பு நாடகம் ஆரம்பமாகும்.

2. நாடக அளிக்கை

‘நெஞ்சுறுத்தும் கானல்’ நாடகத்தைத் தயாரிக்கின்ற போது பாடசாலையில் ஆண்டு 1 முதல் ஆண்டு 13 வரையான வயது வேறுபாடுள்ள சிறுவர்கள் ஒன்றாக இருந்து பார்ப்பதற்குரியதான் அம்சங்களை, விடயங்களை உள்ளடக்க வேண்டிய நிலையில் நாம் இருந்தோம்.

மாணவர்களுக்கு வெடிப்பார்கள் தொடர்பாக கந்பிக்கப் போகிறோம். இதற்கு எவ்வாறு அரங்கை ஒரு ஊடகமாகப் பாவிக்கலாம்? இதனை எவ்வாறு மகிழ்ந்து கற்பதற்குரியதான் ஒன்றாக கொடுக்க முடியும்? எந்த வகையான அரங்க உத்திகளைப் பயன்படுத்த முடியும்? போன்ற கேள்விகள் நாடகத் தயாரிப்பின்போது எழுந்தன. அதிகமாக சிறுவர் அரங்க அளிக்கையில் காணப்படும் பல்வகைத் தன்மைகளை நாம் பயன்படுத்திக் கொண்டோம். இடையிடையே கட்டிளைமைப் பருவத்தினருக்கு

குரியதான் பண்புகளையும் நாடக அளிக்கையில் உள்ளாங்கி உள்ளோம்.

சிறுவர்களுக்கு மிக அருகில் இருக்கக் கூடியதான் உண்ணமக் கதை யொன்றை நாடகத்தின் பிரதான கதை யாக நகர்த்திச் செல்கின்றோம். மிதிவெடியால் கால் பறிபோன சிறுமியின் கதை பார்வையாளர்களான சிறுவர்கள் புரிந்துக் கொள்ளக் கூடியதாக எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது. சிறுமியின் நினைவுக் காட்சிகள் அளிக்கை செய்யப்படும்போது கதை பின்னோக்கி நகரும் அதேவேளை யதார்த்த வாழ்வின் சம்பவங்கள் முன்னோக்கியும் நகரும். பொதுவில் நாடகத் தின் அளிக்கைக் கோடுகள் நேர்கோடாகவும் கிடைக்கோடாகவும் காணப்படுகின்றன.

நாடகத்தில் பாதிக்கப்பட்ட பிள்ளையின் கனவில் தோன்றுவதாக மிருகங்களைப் பாத்திரமாகக் கொண்ட சிறுவர் நாடகம் ஒன்று அளிக்கை செய்யப்படுகின்றது. நாடகத்திற்குள் நாடகம் என்ற உத்திமுறை பயன்படுத்துகின்றது. பத்து நிமிட நேரம் எடுக்கின்ற இந்தப் பகுதி அனைத்து வயது மாணவர்களையும் வெகுவாகக் கவர்வதையும் அவர்கள் நினைவில் அதிகமாக நிற்பதையும் காண முடிகிறது.

மாணவர்களுக்கு விருப்பமான கிராமிய விளையாட்டுக்கள், விளையாட்டுக் களுடன் இணைந்த பாடல்கள் அளிக்கையில் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. விளையாட்டுக்கள் இரண்டு வகையில் காணப்படுகின்றன. நடிகர்கள் மேடையில் தமக்குள் விளையாடுதல். இதில் பார்வையாளர்கள் பங்கு கொள்ள மாட்டார்கள். நடிகர்களும் பார்வையாளர்களில் சிலரும்

இணைந்து மேடையிலும் மேடைக்குக் கீழ் உள்ள பகுதிகளிலும் விளையாடுதல்.

பார்வையாளர்களான சிறுவர்கள் நடிகர்களுடன் இங்கு நடிகர்கள் பெரியவர்களாக இருப்பதால் அவர்களுடன் கூடி விளையாடுவதில் இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி யடைவார்கள். இவ்வாறான செயற்பாடுகள் நடிகர்களுக்கும் பார்வையாளர்களுக்கும் இடையில் நெருங்கிய உறவை ஏற்படுத்தத் தத் துணை நிற்கின்றன. இங்கு பயன்படுத்தப்படும் விளையாட்டுக்கள் இலகுவானவையாக பல சிறார்கள் இணைந்து விளையாடக் கூடியதாக, வெற்றி தோல்வி அற்றதாக காணப்படுகின்றன.

இசை, இசைப்பாட்டுகள் என்பன எப்போதும் சிறுவர்களை மிகவும் ஸர்க்கின்றவைகளாகக் காணப்படுகின்றன. சிறுவர் நாடகங்களில் அதிகமாக பாடல்கள் பயன்படுத்தப்படுவது வழமை. இங்கு இலகுவான மெட்டுக்கள், பாடல் வரிகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சிறார்கள் திருப்பிப் பாடக்கூடியதாக, நினைவில் வைத்திருக்கக்கூடியதாக பாடல்கள் காட்சிப் படுத்தப்பட்டுள்ளன. பாடல்களுக்கு ஏற்றதாக இலகுவான நடனங்களும் அளிக்கையில் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. அதிகமான நடனங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்ற சிறார்களும் பங்குகொண்டு ஆடக்கூடியதாகவே அமைந்திருக்கும். அளிக்கையின் சிலகணங்களில் பார்வையாளர்கள் ஒரு தாள் அமைவுக்குள் நின்று தன்னுமிக்கியான நடனக் கோலத்தை தருவதற்குமான வாய்ப்பையும் அதற்கான வெளியையும் ‘நெஞ்சுறுத்தும் கானல்’ நாடக அளிக்கை கொண்டுள்ளது.

நாடக முடிவில் பார்வையாளர்களுடன் கலந்துரையாடல் ஒன்று நடைபெறும். அதில் மிதிவெடிப் பாதிப்புக்கள், அவர்களது பிரதேசத்தில் காணப்படும் மிதிவெடிப் பிரதேசங்கள் போன்ற விடயங்கள் கலந்துரையாடப்படும். நாடகத்தில் பேசிய விடயங்கள் தொடர்பாகவும் கேட்கப்படும். இதன் பின் மாணவர்கள் நாடகத்தில் சொல்லப்பட்ட அறிவுறுத்தல்களை எவ்வளவு தூரம் புரிந்துள்ளார்கள் என்பதை அறிவதற்காக நாடகத்தில் நடந்த ஒரு காட்சி மீன்செம்யப்படும். அனேகமாக அந்தக் காட்சி தவறான, அயத்தான செயற்பாடாக அமையும். அதனைச் சரியான செயற்பாட்டுக்கு வழிநடத்துமாறு மாணவர்கள் கேட்கப்படுவார்கள். அதன் போது அனேகமாக மாணவர்கள் மேடையில் ஏறி செயற்பட்டு அல்லது இருந்தபடி சத்தம் போட்டு சரியான செயற்பாட்டுக்கு வழிவகுப்பார்கள். அதிகமாக பின்வரும் காட்சி மீளநிகழ்த்தப்படும். அதனை சிறுவர்கள் சரியானதாக வழிப்படுத்துவார்கள்.

மாணவர்கள் மேடைக்கு ஏறி செயற்படும் செயல் ஆசிரியர்களையும், அதிபர்களையும் ஆசிரியத்திற்குள் ஆழ்த்தி பிருக்கிறது. சர்வதேச நிறுவனங்களில் இருந்து வந்த வெளிநாட்டு பிரமுகர்கள் பலர் அதனைப் பார்த்து வியந்திருக்கிறார்கள். இந்த நிலை வருவதற்கு நாடக அளிக்கையின் சீரான வளர்ச்சி நிலையே காரணம்.

**மல்லிகை சிறுக்கதைகள் 1-2
விலை 275/- - 350/-**

மல்லிகை ஆசிரியரின் பவள விழா ஞாபகார்த்தமாக வெளியிட்டு வைக்கப் பெற்ற சிறுக்கதைத் தொகுதி.

30 எழுத்தாளர்களினது தரமான சிறுக்கதைகள் அங்கிய தொகுப்பு.

41 சிறுக்கதைகள் உள்ளடக்கிய இரண்டாம் பாகம் விற்பனையாகின்றது.

நாவகங்களில் திருக்க மூண்டியற் திராகுப்புகள்.

மல்லிகைப் பந்தலுடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

ஸ்ரீயந்த ஈஜத் அத்தநாயக்க

மல்லிகைப் பூ மணம்!

**தமிழாக்கம்:
இப்னு அஸ்மத்**

“இருபத்தி ஒன்பதாம் திகதி எனக்குக் கல்யாணம். றோயல் ஹோட்டலில் நடைபெறுகிறது, முடிந்தால் வாருங்கள்” எனக் கூறியவாறு பிரேமகுமார் தனது திருமண அழைப்பிதழை தாயின் மடியில் போட்டான். ஆழப் புதைந்து போயிருந்த தாயின் விழிகளிலிருந்து தீப்பொறிகள் பறந்தன. என்றாலும் எதுவுமே செய்ய முடியாத நிலையில் கஷ்டப்பட்டவாறு முச்சக்களை வெளியே விட்டவாறு அவள் உட்கார்ந்திருந்த கயிற்றுக் கட்டிலின் நுனியில் வந்தமர்ந்தாள்.

தாயின் நெஞ்கூக்குக் குறுக்காக முச்சலை அங்கும் இங்குமாக ஓடியது. அவளது முகம் முழுவதும் சோகத்தால் மூழ்கிப் போய்க் கிடந்தது. “மகன் எங்களை வெறுத்து விட்டான் போல...!” மிகுந்த வேதனையுடன் கூறினாள்.

‘இது உனக்கு வேண்டும்’ எனக் கூறுமாப்போல் பிரேமகுமார் தாயைப் பார்த்தான். தோல்வியைத் தழுவிய உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துமாப்போல் தாய் அவனின் பார்வையை எதிர்கொண்டாள்.

தகப்பனார் உள் அறையில் இருந்தவாறு வெற்றிலை இடிக்கும் சத்தம் அவளது சிந்தனைகளை அலைக்கழித்தன. மகனின் புதிய நாடகத்தைப் பற்றி அவருக்குக் கூற அவள் எண்ணிய போது உதடுகள் அசையவில்லை.

தாயின் சோகம் கூடிய முகத்தைப் பார்த்த பிரேமகுமார் பார்வையைத் திருப்பி முற்றத்திலிருந்த காய்ந்த மல்லிகைக் கொடியின் மீது வீசிப் புண்ணகைத்தான். பூக்கயே இல்லாத, இலைகளும் உதிர்ந்த போன முதிர்ந்த அந்த மல்லிகைக் கொடி பிரேமகுமாரவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

மல்லிகைப்பூ மணம் வீசத் தொடங்கியது. ஒரோயொரு மல் லிகைப் பூவேனும் அருகாமையில் இல்லாத போதும் மல் லிகைக் கொடியின் பக்கமிருந்து மல்லிகைப் பூ மணம் வீசத் தொடங்கியது.

பிரேமகுமாரவின் மனம் வேதனையில் ஆழந்தது. பெருமுச்சக்கள் அவனிடம் இருந்து வெளியேறின.

தாய் குறித்து மெல்லிய வெராக் கியம் இருந்த போதும் தாய்ப்பாசம் கருதி தாய்குச் சாயமிடாமல் அவள் ரீது அனுதாபம் செலுத்த முயன்றான்.

‘இவனுக்குப் பேயடித்து விட்டதோ தெரியாது...’ ஒரே தீசையை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மகனைப் பார்த்துத் தாய் நினைத்துக் கொண்டாள். என்றாலும் வாய் திறந்து அவள் எதனையுமே கூறவில்லை.

குடும்பத்துக்குப் பொருத்தமான நல்ல மருமகளைத் தனது மகனுக்கு விவாகஞ் செய்து வைப்பதே தாயின் ஆசையாக இருந்தது. என்றாலும் அந்த ஆசை நிராசையாக மாறும் காலம் நெருங்கி விட்டது.

பிரேமகுமாரவின் தலை முழுவது மாக கனன்று கொண்டிருந்த கடந்த காலத்தின் காதல், தீச்சவாலையாக பற்றி எரிய ஆரம்பித்தது.

அன்று ஓர் பெளர்னை தினமாகும். நாலாடுறமும் நிலவொளி வீழிந்தி ருந்தது. நகரில் பெருவூரா பார்த்து

விட்டு வீடு திரும்பும் போது குறுகிய வழி என்பதால் லயன்களினுடோக வந்து கொண்டிருந்தபோதுதான் அவன் முதன் முதலில் பார்வதியைக் கண்டான்.

பிரேமகுமாரவால் நினைத்துப் பார்க்க முடியாமற் போயிற்று. தனது நினைவில் நிறுத்தி வைத்திருந்த தேவதை, லயன்களின் மத்தியில் தமிழ் யுவதிகளுடன் - நெற்றியில் பொட்டுடன், இதோ வெள்ளை நிறுத்தில் பெளர்னையைப் போன்ற பிரகாசத்துடன்.....

‘பெஹூர் பார்க்கச் சென்றீர் களாக்கும்’ பிரேமகுமார் பார்வதியைப் பார்த்து மெதுவாக முன்முனுத்தான்.

‘ஆமாம்’ அவள் பதிலளித்தாள். அவளைச் சூழவிருந்த வாயாடி யுவதிகள் சிரித்துப் பரிகாசம் செய்தனர்.

மிக விரைவில் வசந்த காலம் ஓடி வந்தது. சுக்கிரன் பிரேமகுமாரவின் நெற்றியில் அவதரித்தான். ஆகையினால் ஏனைய வாயாடிப் பெண்களின் கேலிகள் அதிகரித்த போதும் பார்வதி யின் நெஞ்கூக்கு அம்பு எய்த அவன் வெட்கத்தை ஒரு தடையாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. கித்துள் பூவைச் சுற்றி வண்டுகள் வட்டமிடுவதைப் போன்று காலை முதல் மாலை வரையில் பிரேமகுமாரவின் கடமை பார்வதி யின் பின்னால் சுற்றுவதாகவே இருந்து வந்தது. குப்பை மேடு என இதுவரை நினைத்துக் கொண்டிருந்த லயன்கள் இப்போது அவனுக்கு சுவர்க்க பூமியாகத்தான் தெரிந்தது.

“தரையில் கூட சோற்றைப் போட்டுக் கொண்டு சாப்பிட முடியும். அந்த அளவுக்கு இந்த மக்கள் வயன்களைச் சுத்தமாக வைத்திருக்கின்றார்கள்...” என மிகுந்த மகிழ்ச்சி யுடன் பிரேமகுமார் தனது நண்பர் களிடம் கூறுவான்.

மல்லிகைப் பூவை அவள் தலையில் வைத்துக் கொள்வதற்காக பிரேமகுமார் அவளது தலைமயிர்களுக்கு மிகுந்த விருப்புடன் வாசனைப் புகை பிடிப்பதுண்டு. இதற்கான அனுமதியை அவளது வீட்டார் அவனுக்கு வழங்கி யிருந்தனர்.

பார்வதியின் தலையில் மல்லிகைப் பூக்களைச் சூடு அதன் அழைகைப் பார்க்கும் போதுதான் ‘காதல் மல்லிகைப் பூவைப் போல் பரிசுத்தமானது’ என்ற எண்ணம் அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

கறுப்பு ஜூலை வந்தது. இனவாதத் தால் வெறி கொண்டிருந்த அனைத்துப் பெண்களும் அனைத்து ஆண்களும் பேய் பிடித்துத் திரிந்தனர்.

அப்பாவி மக்களை அவர்கள் உயிருடன் வைத்து வெட்டினார்கள். வீடுகளுக்குத் தீவைத்தனர். சொத்துக் களைச் சூறையாடினர்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில்தான் பார்வதி வாழ்ந்து வந்த வயன் பகுதியிலும் அசம்பாவிதங்கள் இடம்பெற்றன.

முழு நிலா வானேறியிருந்தது. நில வொளியில் வெறி பிடித்திருந்த ஊர்

மக்கள், அண்ணன், தமிழ், அக்கா, தங்கை எனக் கூறிக் கொண்டிருந்த அப்பாவி பார்வதியின் லயனைச் சேர்ந்தவர்களுடன் பாரிய மோதலில் ஈடுபடலாயினர்.

பொலிஸார் அங்கு வந்தபோது நடக்க வேண்டியவை அனைத்தும் நடந்து முடிந்திருந்தன. தீப்பிடித்த லயன்கள் அனைத்தும் பாழடைந்த மயான பூமியைப் போல் புகை மண்டலத்தால் மூடப்பட்டிருந்தன.

லயன் களில் இருந்த வர்கள் தோட்டப் பக்கமாகத் தப்பியோடு யிருந்தனர்.

சில காலம் கழிந்த பின்னர் பயங்கர நிலையகன்று, அமைதி தென்றலைப் போன்று மௌது மௌதுவாக வர ஆரம்பித்தது.

பிரேமகுமாரவின் பாதுகாப்பில் இருந்து வந்து பார்வதியும் அவளது பெற்றோரும் லயன்கள் அமைந்திருந்த பகுதிக்கு வந்து குடிசையொன்றை அமைத்துக் கொண்டனர்.

எனினும் அக்குடிசை மறுநாடு காலையில் தீக்கிரையாகிக் கிடந்தது. பார்வதியின் தாயினதும் தந்தையினதும் சடலங்கள் இனங்காண முடியா தளவுக்கு தீக்கிரையாகிக் கிடந்தன.

ஊரிலும், ஊருக்கப்பால் ஏனைய பகுதிகளிலும் நடந்த மிகுக்குத்தனமான செயற்பாடுகளுக்கு தலைமை தாங்கி யவன் பிரேமகுமாரவின் முத்து

சகோதரன் என அவன் அறிந்து கொண்ட போது அனைத்துமே நடந்து முடிந்திருந்தன.

பிரேமகுமார் ஒரே ஒட்டமாக லயன்கள் அமைந்திருந்த பகுதிக்குச் சென்றான். அவன் கண்களின் முன் பாகவே அவனது தாயார் பார்வதியின் முதுகைப் பார்த்து வெட்டுக் கத்தியால் தாக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

மழைக் காலம் வந்தது. பூக்கள் செறிந்து காணப்பட்ட தோட்டங்கள் யாவும் நனைந்திருந்தன. மழைத் துளிகள் வீடுகளின், கூரைகளின் ஒடுகளையும், தகரங்களையும் தாண்டி வந்து பூமியில் விழு, புதுமையானதொரு காலநிலை உருவாகலாயிற்று.

மல்லிகைக் கொடியின் மீது மழைத் துளிகள் விழுவதை பிரேமகுமார பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“உனது திருட்டுத் தனமான நடத்தைகள் அனைத்தையும் நான் உன்னிப்பாக கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். அதனால்தான் நல்ல தருணம் பார்த்து அந்த கேடுகெட்டவளுக்கு வெட்டுக் கத்தியால் தாக்க முடிந்தது...” தாய் முனு முனுத்தாள்.

ஜன்னல் மீது வைத்திருந்த பிரேமகுமாரவின் திருமண அழைப்பிதழ் காற்றுடன் சேர்ந்து அறையை விட்டு வெளியே அடித்துக் கொண்டு வந்தது.

“நீங்கள் செய்தவற்றை பார்வதி பொலிஸாரிடம் கூறியிருந்தால் நடப்பதே வேறு. அப்பாவிப்பெண் அனைத்தும் இழந்த பின்பும் எனக்காக அவள் பேசாமல் இருந்து விட்டாள்” என பிரேமகுமார தனக்குத்தானே கூறிக்கொண்டான்.

தாயாரும் தந்தையும் பிரேமகுமாரவின் திருமணத்துக்குச் செல்ல தில்லையென முடிவு செய்திருந்த போதும், திருமண நாளன்று தாமாகவே ‘ரோயல்’ ஹோட்டலுக்குச் சென்றார்கள்.

“சொல் பேச்க கேளாத சனியன், திரும்பவும் அதேமாதிரி கேடுகெட்ட ஒருத்தியுடன் சகவாசம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறானோ தெரியாது...” என அவனது தாய், தன் கணவனைப் பார்த்த வாறு வேதனையுடன் முனுமுனுத் தாள்.

“மகன் இப்போது திருந்தியிருப்பான். பன்றி கூட எப்போதுமே சேற்றில் இருக்காதுதானே!” என அவனது தந்தை நம்பிக்கையுடன் கூறினார்.

ரோயல் ஹோட்டலினுள் நழையும் போதே மீண்டும் அவளது அடிவயிறு புகைய ஆரம்பித்தது. பார்வதியின் தோற்றுத்தை ஒத்த, தீயப் பேய் ஒன்று தனது மகனின் கரங்களைப் பற்றிக் கொண்டு நிற்பதைப் போன்றதொரு மாயைத் தோற்றும் அவளின் முன்பாகத் தோன்றித் தோன்றி மறைந்தது.

தனது பெற்றோர்கள் வந்திருப்பதை அறிந்து கொண்ட பிரேமகுமார், குழுமியிருந்தவர்களிடையே விடுபட்டு தனது பெற்றோர்களிடம் வந்து அவர்களது பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கினான். தாயினும் தந்தையினும் முகங்களில் முத்தமிழும் போது அவனது கண்கள் நன்றிருந்தன.

மருமகள், கண்களுக்கு எட்டக் கூடியதாக இல்லாததன் காரணமாக பிரேமகுமாரவின் தாய் மிகுந்த ஏதிர்பாட்டுடன் அங்குமிங்குமாக தனது பார்வையை ஓடவிட்டாள்.

ஹோட்டல் அறை முழுவதுமாக கூடியிருந்த ஆயிரக் கணக்கான மக்களிடையே தனது மருமகள் யாராக இருக்கக்கூடுமென இனங்காண அவளால் முடியாமற் போயிற்று.

“மகன் இந்தளவுக்குப் பிரபலமானவனா? என என்னால் எண்ணிப் பார்க்கவே முடியவில்லை” என அங்கு நின்ற பல்வேறு வகையிலான ஆண்களையும், பெண்களையும் பார்த்த வாரே பிரேமகுமாரவின் தந்தை கூறினார். அப்போது பிரேமகுமார் அங்கிருந்த விருந்தினர்களிடையே காணாமற் போயிருந்தான்.

முற்றத்தில் நிறுத்தி வைக்கப் பட்டிருந்த திருமண வைவைத்துக்கு வருங்கை தந்திருந்தவர்களது நவீன ரகவாகளங்கள் பிரேமகுமாரவின் தகுதியை அவனது பெற்றோர்களுக்கு உணர்த்தி நின்றன.

“மகன் கெட்டுப் போகவில்லை” மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் அவனது தந்தை கூறினார்.

பிரேமகுமார், மணமகளின் கரங்களைப் பற்றியை குழுமியிருந்தவர்களிடையே மேது மேதுவாக வந்து கொண்டிருந்தான். அவனது தாயும் தந்தையும் கண்கள் சிமிட்டாமல் மணமகளையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

கறுப்படித்து காய்ந்து போன நிறத்தில் விகாரமாகிப் போன முகத்துடன் இருந்த மணமகளைக் கண்டதும் பிரேமகுமாரவின் பெற்றோர்களது ஏதிர்பார்ப்புகள் கக்கு நூறாகிப் போயின.

“மகன், திரும்பவும் ஒரு பேய்க்கே வாழ்க்கைப் பட்டுவிட்டான்” தாயுடனர்ச்சி பொங்கக் கூறினாள்.

தனது மனைவியை அழைத்து வந்து தனது பெற்றோர்களை வணங்கும்படி செய்த பிரேமகுமார், “இந்த சந்தோஷமான நாளில் ஏன் வேதனையுடன் இருக்கிறாய்?” என தனது தாயைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

அவள் எதையுமே கூறாமல் வேறு பக்கமாக தனது முகத்தை திருப்பிக் கொண்டாள். அவனது தந்தை அவனையும் மணமகளையும் சந்தேகக் கண்கொண்டு பார்த்தார்.

“உங்களுக்கு எல்லா வகையிலுமே பொருந்துவாள் என்றுதான் நான் பவித்திராவை திருமணஞ்செய்தேன். ஏன் நீங்கள் கோபமாக இருக்கிறீர்கள்?” பிரேமகுமார் தனது

பெற்றோர்களை நோக்கிக் கேட்டபோது அவனது மனைவி அங்கிருந்து தனது நன்பர்களை நோக்கிச் சென்றிருந்தாள்.

“எந்த வகையில் பொருந்துவாள்?” கோபத்துடன் கேட்டாள் தாய்.

“குலம், சொத்து, அதிகாரம் என்பன எங்களை விட பத்து பதினெந்து மடங்கு அவர்களிடம் இருக்கிறது” என பதில் கூறிய பிரேமகுமார் தனது மனைவியை நோக்கி நகர்ந்தான்.

அவன் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்ட அவர்கள் அதிர்ச்சியுடன் அவனையே பார்த்தவாறு நின்றி ருந்தனர். அவர்களது இதயங்களை எல்லையில் லா வேதனை வந்து தாக்கியது.

பார்வதியின் முகம் அவள் முன் பாகத் தோன்றியது. அவளைப் போல் வடிவானதொரு தோற்றும் கொண்டபெண் வேறு இல்லை என சிலநேரம் அவள் எண்ணிக் கொண்டாள். பருமானன், அவலட்சணம் கொண்ட பலித்திராவைவிட தனது மகனுக்கு பார்வதியே மிகவும் பொருத்தமானவள் என அவளுள் நினைத்துக் கொண்டாள்.

பிரேமகுமாரவின் தாயின் வெட்டுக்கத்தி தாக்குதலுக்கு உள்ளாகி காயமடைந்த பார்வதியை பொலிஸார் அரசாங்க மருத் துவமனையில் சேர்த்தனர். இதனையறிந்த பிரேமகுமாரவின் தாயும், சகோதரனும் மிகுந்த

பதட்டத்தை அடைந்தனர். நினைவு திரும்பியவுடன் பார்வதி தங்களைக் காட்டி கொடுத்து விடுவாள் என அவர்கள் பயந்தனர். அவர்கள் இருவரும் கூடி என்ன கதைத்துக் கொள்கிறார்கள் என்பதை பிரேமகுமார அறியவில்லை. அன்றைய தினம் இரவே பார்வதி காணாமற் போயிருந்தாள். தான் வெகு தொலைவில் இருக்கும் தனது உறவினர்கள் வீட்டுக்குச் செல்வதாக அவள் கடிதம் எழுதி யிருந்தாள். என்றாலும் அவள் ஒரு பாழடைந் த வீதியில் வைத்து உயிருடன் எரிக்கப்பட்டாள் என்பதை பிரேமகுமாரவின் தாயும் சகோதரனும் மருத்துவமனையில் இருந்த சிலருமே அறிவார்கள்.

மல் லிகையின் அபிமான எழுத்தாளர் திரு. ச.முருகானந்தன் அவர்களின் புத்தம் புதிய சிறுகதைத் தொகுதி **தரைமீன்கள்** எங்கும் விற்பனையாகின்றது.

இது ஒரு மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாகும்.

• • • • •
சந்தா செலுத்தி
விட்டர்களா ?
• • •
தயவுசெய்து மல்லிகையுடன்
ஓத்துழையுங்கள்.
அசட்டை செய்வோருக்கு
முன்னாலிப்பின்றி
நிறத்தப்படும்.

- வ.ஐ.ச.வெஜயபாலன்

நான் சிறுசாய் இருக்கையில்
உலகம் தட்டையாய் இருந்தது.
எங்க பாட்டிக்குத் தெரிந்த ஓர் அரக்கன்
ஒருமுறை உலகைப் பாயாய்ச் சுருட்டி
ஒளித்து விட்டானாம்.
அப்போதெல்லாம்
பகல்தொறும் பகல்தொறும்
ஏழு வண்ணக் குதிரைத் தேரில்
குரியன் வருகிற வழி பார்த்திருந்து
பாட்டி தொழுவாள் நானும் தொடர்வேன்.

ஒருநாள் வகுப்பறையில்
நான் அழகான ஆசிரியை
உலகை உருண்டையாய் வனைந்து
பிரபஞ்சத்தில் பம்பரம் விட்டாள்.
குரியனை தேரினால் இறக்கி
பிரபஞ்சத்தின் அச்சாய் நிறுத்தினாள்.
பின்னர் கல்லூரியிலோ
ஆசிரியர்கள் பிரபஞ்சத்துள்
கோடி கோடி குரியன் வைத்தார்.
இப்படியாக என்
பாட்டியின் மானச உலகில்
வாழ்வு மனசிலாகியது.

கற்ற உலகிலோ எனது அறிவு
கவசம் பூண்டு ஆயுதம் தரித்தது.
இந்த இருவேறு உலகும்
என் இருப்பு நதியின்
எதிர் புதிர்க் கரைகள்.

நதியின் அக்கரையோ
முன்பொரு காலத்தில்,
அங்கு உண்மை பேசியதால்
ஏழை விறகுவெட்டிக்கு
பொற் கோடாரியும் தருகிறாள்
வனதேவதை.
இக்கரையோ எதிர்காலத்தில்,
அங்கு மனிதனையே
பிரதிமை செய்கிறார் விஞ்ஞானியர்கள்.

காற்றரனாய்
தீபத்தில் கூப்பிய கரம்போல்,
அலைப்புறும் என்மீது
நம்பிக்கைகளும் விஞ்ஞானங்களும்.

வாழ்த்துக்கள்ரோம்

ஷர்காவற்றுறையைச் சேர்ந்த செல்வன் சந்தியாப்பிள்ளை ஸ்ரீபன் அவர்களுக்கும், மல்லிகையைக் கணினி மூலம் மாதா மாதம் அழகுற வடிவமைத்துத் தரும் செல்வி இம்மானுவேல் ஸ்கோர்ன் ரோச் அவர்களுக்கும் சமீபத்தில் கொழும்பில் இனிதே திருமணம் நடந்தேறியது.

மனமக்களை மல்லிகை மனப்பூர்வமாக வாழ்த்துகின்றது.

- ஆசிரியர்

ஸ்ரீமத்தார்ண் ஹடாம் ஓர் கிருபவுப் பல்லி

- டெசாந்தி வீரன்

நடைமுறை இலக்கிய வாழ்வு என்னைச் சிரமப்படுத்தியதைவிட, தினசரி வாழ்வு என்னைத் தின்று துப்பிச் சேதப்படுத்தியது.

இத்தனை இடைக்காலச் சிரமங்களையும் ஏற்றுக் கடந்து, எப்படி நான் இத்தனைத் தூரம் ஆரோக்கியமாக வழிநடந்து வந்தேன் என்பதை இன்று ஆழுதலாக இருந்து சிந்திக்கும் வேளைகளில் நானே ஆச்சரியப்படுவதுண்டு.

இலக்கிய, பொது வாழ்க்கையின் பாரிய சிரமங்களைவிட, எனது முத்த மகஞாக்கு ஏற்பட்ட நோய் என்னைத் திக்கு முக்காடவே செய்து விட்டது.

நிலமானியச் சமூகத்தில் தமது சொத்துப் பத்துத் தேட்டங்கள் சீர்குலைந்து போகாதிருக்கவும் அவைகள் பரம்பரை பரம்பரையாகக் கொடி கொடியாகக் காப்பாற்றப்பட்டு வருவதற்காகவும் குடும்பத் திருமணங்க் கொடுக்கல் வாங்கல் பிரச்சினைகளில் 'ஒண்டுக்குள்ளை ஒண்டு' என்ற சமூக யதார்த்தத்தை நீண்ட காலமாகவே பின்பற்றி வருகின்றன.

யாழிப்பாணச் சமூகம் இந்தப் பிரச்சினையை மிகக் கெட்டியாகக் காலம் காலமாகப் பின்பற்றிக் கொண்டு வருகின்றது.

இதற்கு அமைந்தாற் போல, சிறு சிறு சமூக, சாதிக் குழுக்களும் தமது இறுக்கமான கட்டுக்கோடுப்புச் சீர்குலைந்து போகக் கூடாது என்ற காரணத்திலும் அப்படிச் சீர்குலைந்து போனால் தமது பரம்பரை அடிகொடியே அழிந்தொழிந்து போய்விடும் என்ற அநுபவ ஞானம் காரணமாகவும் 'அடம்பன் கொடியும் திரண்டால் மிகுக்கு!' என்ற ரீதியில் தமக்குள் தானே கொள்வன - கொடுப்பனவுகளைச் செய்துகொண்டு வந்திருக்கின்றன.

இந்தக் 'ஒண்டுக்குள்ளை ஒண்டு!' என்ற திருமணத் தத்துவம் தொடர்ந்து கடைப்பிடித்து வருவதால் இவர்களுக்குப் பிறக்கும் குழந்தைகள் மூன்றாவது குன்றியவர்களாகவும்

இயல்பான புத்தி சாதுர்யம் இல்லாத வர்களாகவும் கல்லி அறிவில் பின்தங்கிய வர்களாகவும் வந்து பிறப்பார்கள் என்பதை இன்றைய விஞ்ஞானம் ஒப்புக் கொள்ளுகின்றது.

இந்த விஞ்ஞானக் கருத்தை ஏற்கனவே தெரிந்து வைத்திருந்தவன், நான்.

எனவேதான் சொந்த மச்சானை - அதாவது எனது தாய் மாமனின் ஒரேயொரு மகளைத் திருமணம் செய்து கொள்ள ஆரம்பத்தில் சம்மதம் தெரிவிப்பதில் பின்வாங்கிக் கொண்டேன்.

இந்த விஞ்ஞானக் கருத்தையெல்லாம் எனது அம்மாவால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அதற்கமைவான கல்விப் பக்குவ நெறி அவரிடம் சிறிது கூட இல்லை.

எனது அம்மா அந்தக் கால மனுஷி!

சோதர பாசம், தாய் தகப்பனைத் தின்னியான தன்னைச் சிறுவயது முதலே தனது முத்த அண்ணன் தன்னை வளர்த் தெடுக்கப் பட்டக் கட்டி நவஷ்டங்களை மனதாரத் தெரிந்திருந்தவர். அதற்கு நன்றிக் கடனாக என்னைத் தனது அண்ணன் மகஞாக்குக் கட்டிக் கொடுப்பதன் மூலம்தான் தான்பட்ட பிறவிக் கடனை அடைத்திட முடியும் என நெஞ்சார நம்பியவர்.

நான் விஞ்ஞான ரீதியாகச் சிந்தித்து எடுத்த ஆரம்ப முடிவை மறந்து வெசு காலமாகிவிட்டது.

எனது முத்த மகள் பக்கத்தேயுள்ள பள்ளிக்கூடத்திற்கு ஆழம்ப வகுப்புகளுக்குப் போய்வரத் தொடங்கினாள்.

முதலாம், இரண்டாம் வகுப்புகள் ஒரு வழியாக ஒப்பேற்றி முடிந்து விட்டன.

வாழப் பழகிக் கொண்டேன். இலக்கிய பிரக்ஞை, நன்பர்களின் தொடர்பு ஆசியவை ஊடாக என்னை நானே ஏமாற்றி வாழப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டேன்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான் ஏ.ஜே.கனகராட்னாவின் தொடர்பும் பரபல எழுத்தாளர் அழகு கப்பிரமணியத்தின் தொடர் நட்பும் எனக்குக் கிடைத்த காலம்.

யாழிப்பாணம் பறங்கித் தெருவிலுள்ள 'பிரிமியர் கபே'யில் தினசரி நாங்கள் ஒரு சிறுகுழுவாகச் சந்தித்து உரையாடி மகிழ்வோம்.

இப் படியாகக் காலம் ஒடிக் கொண்டிருந்தது.

இந்தச் சூழ்நிலையிலும் நான் மன உறுதி வாய்க்கப் பெற்றவனாகவே வாழ்ந்து வந்தேன்.

எனக்கிருந்த மனநிலையிலும் சூழ்நிலையிலும் மன அழுத்தம் காரணமாகவும் நானொரு நித்தக் குடிகாரனாகவே மாறியிருக்க வேண்டும். மாறவில்லை.

அப்படியான சந்தர்ப்பங்கள் அடிக்கடி வந்தன. சூழ்நிலையும் நட்பு வட்டாரமும் என்னை அந்த நிலைக்குத் தள்ளிக் கொண்டு போக முற்பட்டன.

சிறுபராயத்தில் எனது தகப்பனாளின் குடிப்பழக்கத்தால் நானும் எனது தாயாரும் பட்ட தினசரி அவஸ்தை காரணமாகவும் எனது தனிப்பட்ட மனத் துணிவு காரணமாகவும் நான் குடிகாரன் என்ற பெயரெடுக்காமல் காப்பாற்றப்பட்டு விட்டேன்.

இப்படியே காலமோடிக் கொண்டிருந்த கால கட்டத்தில் ஒருநாள் எனது மகள் படித்த பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து அங்கு

கல்வி கற்றிக்கும் சிஸ்டர் ஆசிரியை ஒருவர் கடிதம் ஒன்றை எனது மகளிடம் கொடுத் தனுப்பியிருந்தார். ‘திங்கட்கிழமை பள்ளிக் கூடத்தில் வந்து தன்னை அவசியம் சுந்திக்கும் வண்ணம்’ அக்கடித வாசகம் அமைந்திருந்தது.

மகன் பள்ளிக்கூடம் போனதன் பின்னர் கழித்தத்தில் கண்டபடி திங்கட்கிழமை காலை கழித்ததைக் கொண்டு ஆசிரியையைக் காணப் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் சென்றேன்.

இந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில்தான் நான் படித்தவன். எனது மனைவியும் இங்குதான் கல்வி கற்றவர். எனது மகனும் படித்த பள்ளிக்கூடமும் இதுவேதான். இன்று இந்த மகளின் மக்கள் படித்துக் கொண்டிருப்பதும் இதே பள்ளிக்கூடத்தில்தான்!

என்னுடைய இலக்கியப் பரபரப்பு வாழ்க்கையில் நான் எனது சொந்தக் குடும்பத் தினசரி வாழ்வில் அதிக அக்கறை காட்டாதவனாகவே தினம் தினம் வாழ்வைக் கழிக்குக் கொண்டிருந்தேன்.

வீட்டில் இயல்பாகவே குழந்தைகள் இருக்கக்கூடிய மனிலையில் எனது மகள் இருக்கவில்லை. சிறுவர்களுக்கே இருக்க வேண்டிய குறும்புத்தனம், சுட்டித்தனமற்ற மந்த நிலையிலேயே அவள் காணப் பட்டாள். சோர்வு குழந்தி ருந்தது.

இதைக் கூர்குறிப்பாகக் கவனத்தில்
கொள்ளத்தான் எனக்கு நேர கால
மில்லையே!

காலையில் எழும்பி, குளித்து, உடை உடுத்திக் கொண்டு சைக்கிளில் பழப்பட்டே வென்றால் இரவு வீடு திரும்புவது சில சமயங்களில் நடுச் சாமமாகக் கூட இருக்கும்.

வீட்டுக்கு நேர காலத்துடன் வந்து சேர மன்பயம். மருத்துவ ஆய்வுகளுக்கே கண்டிய முடியாத மனைவியின் நோய், தினசரி தொடர் வருமானத்தை இழந்துவிட்ட பொருளாதார மந்த நிலை, இவைகளில் மறைந்து வெளி உலகில் நடமாடி வந்தேன்.

இத்தனை சிரமங்களுக்கு மத்தியிலும் எனது இலக்கியப் பங்களிப்புகளை நான் சுருக்கி உள்வாங்கிக் கொள்ளவில்லை.

தொடர்ந்து, இடையறாது இயங்கி வந்தேன்.

மல்லிகை இதழ்கள் பரப்பில்லாமல் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. மாதா மாதம் கொழும்பு சென்று விற்பனை, மற்றும் விளம்பர விவகாரங்களைக் கவனித்து வந்தேன்.

பள்ளிக்கூட சிஸ்டர் ஆசிரியையின் குடித்தத்திற் கமைய அவரைக் கண்டு கதைப்பதற்காகப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு ஒருநாள் காலை நேரம் புறப்பட்டுச் சென்றேன்.

கொண்டு சென்ற கடிதத்தைக் காட்டி,
நான் விசாரித்துக் கொண்டிருக்கும் அந்தச்
சமயத்திலேயே நான் தேடிப் போன
ஆசிரியை ஏதோ அலுவல் காரணமாக
முன்பக்கம் வந்தவர் என்ன இனங்கள்டு
கூட்டிச் சென்றார்.

“என்ன இந்தப் பிள்ளையை நீங்கள் வொரும் வீட்டில் ஒழுங்காகக் கவனங்களைத்திற்காப்பார்க்கிறதில்லையா? வகுப்பிலிருந்து மந்தம், படிப்பிலும் கவனமில்லை சுணக்கம். ஞாபக சக்தியோ ரொமபக்குறைவு. நீங்கள் ஒரு நல்ல பாக்டரைட்பாத்து இந்தக் குழந்தையை ஒருங்காக்காட்டிப் பாருங்கள்!” என்றார்.

என் நெஞ்சுக் கூட்டுக்குள் ஏதோ ஊர்ந்தது.

டாக்டர் நற்குணம் என்பவர் எனது இலக்கிய நண்பர். என் மீதும் எனது எழுத்தின் மீதும் பேரபிமானம் கொண்டவர் அப்பொழுது யாழ்ப்பானம் ஆஸ்பத்திரியில் சுத்திர சிகிச்சை மருத்துவராகக் கடமை புரிந்து வந்தவர். உரும்பிராயைச் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்.

அவரிடம் மகளைக் கூட்டிச் சென்ற போது, ஆரம்ப மருத்துவப் பரிசோதனை களைச் செய்தார், டாக்டர் நங்கணம்.

ஒரு வாரம் கடந்த பின்னர் என்னை நேரடியாக அழைத்து “இமது மகளுக்கு இதயத்தில் ஒரு வால்ல் அடைத்துப்போய் விட்டது. அதனால் இரத்தோட்டம் தடைப் பட்டுள்ளது. இதைக் கொழும்பில்தான் சரி செய்ய முடியும். சாதனங்கள் அங்குதான் வசதி. நான் அடுத்த மாதம் கொழும்பிற்கு மாற்றலாகிச் செல்லுகிறேன். உமது மகளை அங்கு கூட்டி வந்தால், நான் சகல உதவி களையும் செய்து தருவன்!” என்றார், நற்குணம்.

இந்தத் தகவலை விட்டாருக்கு விவரித்துச் சொன்னால் அப்பொழுதி விருந்தே தூக்கம் கொண்டாடித் தீர்ப்பார்கள் என்று எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். எனவே நேரடியாக இந்த நோய்க்கான அறுவை சிகிச்சை சம்பந்தமான தகவலைக் கூறாமல், மகளின் நோய் சம்பந்தமாக ஒருதடவை கொழும்புக்குக் கூடிட்கொண்டு போய்வர உத்தேசம் எனப் பட்டும் படாமலும் வீட்டாருக்குச் சொல்லி வைத்தேன்.

டாக்டர் நற்குணத்தின் தகவலின் அடிப்படையில் அடுத்த மாதம் மகளையும் அழைத்துக் கொண் டு கொழும் புறப்பட்டேன்.

உண்மையைச் சொல்லுகிறேன்.
கொழும்புக்குக் குழந்தையுடன் பறப்பட்டு
விட்ட அந்தச் சமயத்தில் என்னிடம் ஆமான
பணம் காச் வண்ணமே ஒதுவசும் இல்லை

இருந்தும் ஏதோவொரு அசாத்திய நம்பிக்கை அந்தச் சமயத்தில் என்னை வழி நடத்திச் சென்றது.

கொழும்பில் அப்பொழுது பெரியாஸ் பத்திரிக்கு வெகு அண்மையில் டாக்டர் வாமதேவனுடைய இல்லம் இருந்தது. எனது மகளின் நோய்த் தகவலின் தீவிரத்தை யார் மூலமோ கேள்விப்பட்ட அவரது முத்த மகள் ஜெயந்தி ஆஸ்பத்திரியில் மகளைச் சேர்க்கும் வரை தனது வீட்டிலேயே எனது மகள் சௌகரியமாத் தங்கியிருக்கலாம் என அழைப்பு விடுத்தார்.

ஹபரணைப் பொன்னம்மா என்ற எனது தாயாரின் சகோதரி முறையானவர் மகள் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து வீடு வரும் வரை தான் உதவுவதாகச் சொல்லிக் கொழும்பு வந்து சேர்ந்து விட்டார்.

எழுத்தாளச் சகோதரன் சாந்தன்
 “ஜீவா ஒன்றுக்கும் பயப்படாதையுங்கோ.
 ரத்தம் அவசியம் தேவையெண்டால் நான்
 ரத்தம் தரத் தயார்!” என மனத்தைரியம்
 தந்தார். நீர்கொழும்பிலிருந்து முருகப்பதி
 தொலைபேசியில் “ஜீவா இப்போதேல்லாம்
 பெரிய சங்கதியில்லை. விஞ்ஞானம்,
 தொழில் நுட்பமெல்லாம் பெருகி விட்டது.
 பயப்பட வேண்டாம். எல்லாத்துக்கும்
 நானிருக்கிறேன்!” எனத் தைரியமேற்றினார்.

“‘ஐயோ! என்ற பிள்ளைக்கு இப்பிடியெண்டால் நான் அவ்வின்றை கட்டிலை விட்டு அக்கம் பக்கம் போகவே மாட்டன்!’’ என்று துயரக் காலில் நேரில்

சொல்லி ஆறுதல்படுத்தினார், நண்பர் சிவத்தம்பியின் துணைவியார்.

மேமன்கவியோ காலை மாலை என் இடம் தேடி வந்து வந்து விசாரித்துப் போவார்.

இப்படியே இரண்டு மாதங்கள் கழிந்தோடு விட்டன.

நான் வெள்ளி யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து புறப்பட்டு, கொழும்பு வந்து, பின்னால் திங்கள் காலை யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்து விடுவேன்.

“ஜீவா ஒன்றுக்கும் பயப்பட வேண்டாம். ரத்தம் தேவையெண்டால் நான் ரத்தம் தரத் தயார்!” என வெள்ளவத்தையில் வீதியோரம் வைத்துச் சாந்தன் சொன்ன அந்தத் தைரிய வார்த்தைகள் தான் மல்லிகை ஆசிரியர் என்ற முறையில் நான் இதுவரை பெற்றுக் கொண்ட பொன் மொழிகளில் சிறந்த தங்கமொழி என இன்றுவரை கருதி வருகிறேன்.

இத்தனைக்கும் ஒரு சிற்றிலக்கிய ஏட்டின் ஆசிரியர் என்ற வருமானமற்ற இலக்கிய வேள்விக் காலத்திலேயே நடைபெற்றன என இன்று நிதானமாக இருந்து யோசிக்கும் வேளைகளில் நினைக்க நினைக்க நம்பவே முடியாமல் இருக்கின்றது.

நான் எந்தக் காலத்திலுமே பிரச்சினை களைக் கண்டு அஞ்சிப் பதுங்கிக் கொள்பவனல்ல.

எனது இன்றைய வாழ்க்கையின் இடைப்பட்ட காலத்தில் மூன்று மரண கட்டங்களைத் தாண்டி வந்துள்ளேன்.

எனக்கு ஒன்பது பத்து வயதாக சியிருக்கும் வேளையில் அந்தக் கால

கட்டத்தில் ஏதோ பெயர் தெரியாத நோயினால் தாக்கிக் குதறப்பட்டவன் நான்.

என்னை அந்த நோய் தாக்கிய சமயம் எனக்கு மருத்துவம் பார்த்த அந்த டாக்டர் என் உயிர் இருப்புக்கு இருபத்திநாலும் மணி நேரக் கெடு வைத்து எனது தாயாருக்குச் சொல்லி வைத்தவர்.

என்னைப் பார்க்க வந்த எனது தகப்பனாரின் தாயார் அன்னபிள்ளைக் கிழவியும் பக்கத்து வீட்டு அம்மம்மாவும் எனது தலைமாட்டில் குந்தி இருந்து கொண்டு குசுகுசுப் பாதையில் “இப்பவே சேடமிழுக்கத் தொடங்கிப் போட்டுது. இக்கணம் இன்னைக்கு நடுச்சாமம் கூடத் தங்காது போலக் கிடக்கிது!” என என் மரணத்தை நிர்ணயித்து நடுச்சாம நேரத்தைக் கெடு வைத்துப் பேசிய இரகசியப் பேச்சைக் கூர்ந்து கேட்டு, ‘நான் சாகமாட்டேன்! உலகமழிந்தாலும் நான் சாகவே மாட்டேன்!’ என மன வைராக்கியத் துடன் உறுதியாக இருந்து, எனக்கு வைத்தியம் பார்த்த வைத்தியரின் கணிப்பிட்டையே கவிழ்த்துப் பொய்யாக்கி வாழ்ந்து காட்டியவன், நான்.

அடுத்துச் சில்லையூர்ச் செல்வராசனின் புதுக்காரில் பயணிக்கப் போய், காலிமுகக் கடற்கரையில் வெறிகாரக் காரோட்டியின் அலட்சியத்தாலும் கவனக் குறைவினாலும் நட்ட நடுத் தெருவில் காருடன் கார் மோதப்பட்டு அந்த மோசமான விபத்திலிருந்தும் என் உயிர் பாது காக்கப்பட்டு, உயிர்த் தெழுந்தவன், நான்.

அடுத்ததுச் சாதி வெறியர்களின் அட்டுழிய அழிவுத் தாக்குதல் காரணமாக மகாசபைத் தலைவர் தோழர் எம்.சி.ப்பிர மணியம் அவர்களினுடைய மக்கள்

அன்பாக அளித்த காரில் பயணம் செய்த ஒருநாள் நடுச்சாம வேளையில், வல்லை வெளியில் வைத்துக் கையெயறி குண்டுத் தாக்குதல் காரணமாக அந்தக் கார் முடமாகிப் போன வேளையிலும் தப்பிப் பிழைத்த நான்கு பேரில் நானுமொருவன்.

எனவே மரணத்தைக் கண்டு நான் கலங்கித் தவிப்பவனல்ல. கடமையைச் செய்து வருவன்.

பிரச்சினைகள் மலிந்த கால கட்டத்தில் ஒருநாள் காலை நான் மல்லிகைக் கந்தோருக்குச் சைக்களில் புறப்பட்டு வந்தேன்.

ரெயில் பாதை அருகாமையாகப் பிரதான வீதிக்கு ஏறும் தனிவழியில் நான் வந்து கொண்டிருந்த சமயம் கலாநிதி காரை சுந்தரம்பிள்ளை அந்த மூங்கை வழியால் சைக்களில் அதிவேகமாக வந்தார். என்னைக் கண்டதும் சடாரெனப் பிரேக் போட்டு அவசரமாகக் குதித்து இறங்கினார். படுவேகமாகக் குதித்து இறங்கிய அவர், என்னைக் கட்டிப்பிழித்த வண்ணம் குரல் தளதளக்கக் கேவிக் கேவி அழுத் தொடங்கி விட்டார்.

ஒரு கல்விமான், உயர்தரக் கல்லூரி ஒன்றின் அன்றைய அதிபர், கலிஞர் நடுத்தெருவில் நின்று என்னைக் கட்டிப் பிழித்து அழுவதைக் கண்டதும் நான் அப்படியே ஸ்தம்பித்துப் போய்விட்டேன்.

ஏதோ அவரது குடும்பத்திற்குப் பாரிய இழப் பொன்று ஏற்பட்டு விட்டதாக அப்பொழுது கருதினேன்.

“மாஸ்டர்! - மாஸ்டர்! ஏன் அழுகிறீங்க? ஏன் இவ்வளவு பத்தட்டப் படுறீங்க? கொஞ்சம் ஆறுதல் படுங்க... சொல்லுங்க? ஏன் இத்தனை கவலைப் படுறீங்க... அழுதலாகச் சொல்லுங்க...!” என அவரை ஆசுவாசப்படுத்தினேன்.

“எடேய், ஜீவா! உன்னை ஆரோச சுட்டுப் போட்டாங்களென்டு எங்க கரை யூரெல்லாம் பேச்சாக் கிடக்கு! அதைக் கேட்டுட்டுத்தான் உண்மையெறி உன்றை வீட்டை நோக்கி அவசரமாக ஒடி வந்தனான்!”

(மீண்டும் சந்திக்கிறேனே.)

இது ஒரு மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு

எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்

பொமிளிக் ஜீவாவின்
சுய வரலாறு.

(இரண்டாம் பதிப்பு - புதிய தகவல்களுடன்.)

ஸ்விகாப் பர்த்து உடீப்பதிஸ் வெளியெல்லை மூலகள்

1. எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம் பெடாமினிக் ஜீவாவின் வாழ்க்கை வரலாறு (இரண்டாம் பதிப்பு - முன் அங்கீகார தகவல்கள். தகவல்களில் நம்பகத்தான்மை பேணப்பட்டுள்ளது)	விலை: 250/=
2. எழுதப்பட்ட அங்கீயாயங்கள் ~ (சிறுக்கதைத் தொகுதி) சாந்தன்	விலை: 140/=
3. அநுபவ முத்திரைகள் ~ பெடாமினிக் ஜீவாவின்	விலை: 180/=
4. கூர்ட்டுன் ஓவிய உல்கிள் நான் ~ (இரண்டாம் பதிப்பு) சிரித்திரன் சுந்தர்	விலை: 175/=
5. மண்ணின் மலர்கள் ~ (யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழக 13 மாணவ - மாணவியரத் சிறுக்கதைகள்)	விலை: 110/=
6. கீழ்க்கிளங்கைக் கிராமியம் - ரமீஸ் அப்துல்லாவுர்	விலை: 100/=
7. முப்பிரயும் தலைநகரங்களில் 30 நாட்கள் ~ (பிரமாணக் கட்டுரை) பெடாமினிக் ஜீவா	விலை: 110/=
8. முனியப்ப தாசன் கதைகள் ~ முனியப்பதாசன்	விலை: 150/=
9. மனசின் பிடிக்குள் (லைக்கூட) - பாலரஞ்சனி	விலை: 60/=
10. அட்டைப் படங்கள் (மல்லிகை அட்டையை அலங்கரித்தவர்களின் தொகுப்பு)	விலை: 175/=
11. சேலை - மூல்லையூரன்	விலை: 150/=
12. மல்லிகைச் சிறுக்கதைகள் ~ செங்கை அதூரியன் (30 எழுத்தாளர்களின் சிறுக்கதைகளின் தொகுப்பு)	விலை: 275/=
13. மல்லிகைச் சிறுக்கதைகள் ~ செங்கை அதூரியன் (இரண்டாவது தொகுப்பு) (41 எழுத்தாளர்களின் பட்டப்பு)	விலை: 350/=
14. நிலக்கிளி - பாலமனோகரன்	விலை: 140/=
15. நெஞ்சில் நீறைந்திருக்கும் சில இதழ்கள் - தொகுப்பு: பெடாமினிக் ஜீவா	விலை: 150/=
16. நாம் பயணித்த புகைவண்டி (சிறுக்கதைத் தொகுதி) - ப.அதிப்பன்	விலை: 150/=
17. தரை மீன்கள் - ச.முருகானந்தன்	விலை: 150/=
18. கூடில்லாத நத்தைகளும் ஓடில்லாத அறமைகளும் - செங்கை அதூரியன்	விலை: 150/=
19. அப்புறமென்ன - குறிஞ்சி இளந்தென்றல் ~ (கவிதைத் தொகுதி)	விலை: 120/=
20. அப்பா - தில்லை நடராஜா	விலை: 130/=
21. ஒரு டாக்டரின் டயரியில் இருந்து ~ எம்.கே.முருகானந்தன்	விலை: 140/=
22. சிங்களச் சிறுக்கதைகள் - தொகுத்தவர் செங்கை அதூரியன்	விலை: 150/=

மேற்பட நால்கள் தேவையானார் எங்குடன் தொடர்பு கொள்ளவும்
வியாபாரிகளுக்கு விசேஷ கழிவுண்டு

கன்டாவின் வாழும் துமிழ்

- தெள்வத்தை ஜோசப்

என்னை வரவேற்று உபசரித்த சில தமிழ்க் குடும்பத்தினர் - செல்வம் அவர்களின் குடும்பம் உட்பட “எங்கள் சிறிகள் வானத்தின் நட்சத்திரங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். நிலாவினைப் பார்த்துப் பரவசித்தார்கள்” என்று கூறி சுந்தோலித்ததைக் கேட்டேன்.

“ஊரில் ‘நிலவு’ எல்லா நாளும் தெரியும்” என்று தனது மகளுக்குக் கூறிய தாகவும், “ஊருக்கே போய்விடுவோம் அம்மா” என்று பிள்ளை அடம்பிடிக்கத் தொடங்கி விட்டதாகவும் என்று ஒரு அம்மா கூறினார்.

வானமே தெரியாமல் வாழுகின்ற மக்கள் இவர்கள். கன்டா இருட்டுக்குள் மாட்டிக்கொண்ட அந்த இரவில்தான் வானமும், நிலவும், நட்சத்திரங்களும் தெரிந்திருக்கின்றன.

ஏறத்தாழ ஒரு 38, 40 ஆண்டுகளுக்கு முன் 1965இல் கன்டா ஒருதடவை இப்படி இருளில் முழுகியதாம். அதன் பிறகு இப்போதுதான் 2003 ஆகஸ்ட் 14ஆம் திகதி இந்தப் பாரிய மின்சாரத்தடை கன்டாவை மிக மோசமாகப் பாதித் திருக்கிறது.

நமது நாட்டைப் போல் அடிக்கடி மின்சாரத்தடை வந்தாலாவது வானமும், நிலாவும், நட்சத்திரங்களும் அடிக்கடி தெரிந்திருக்கலாம். 38 வருடங்களுக்கு முன்புதான் என்கையில் இந்தச் சிறார்களுக்கொங்கே வானம் தெரிய வாய்ப்பிருக்கப் போகிறது.

செல்வம் அவர்கள் ஒரு அருமையான கதை சொன்னார்.

செல்வத்தின் சின்ன மகளுக்கும் வானத்து நிலாவைக் காட்டியாகி விட்டது. ஆனால் நிலாவிலே ஒரு துண்டைக் காணவில்லை. பிள்ளை கவலையுடன் அப்பாவிடம் கேட்கிறது, “யாரப்பா நிலவை வெட்டியது! தமிழர்களா?”

செல்வத்துக்கு திக்கென்றிருக்கிறது.

வானத்து நிலவைக்கூட வெட்டித் துண்டுக்கின்ற அந்தத் தமிழர்கள் யார்?

சில நாட்களின் முன் செல்வம் அவர்களும் குடும்பத்தினரும் வெளியே சென்றிருக்கின்றனர். அவர்கள் ஓய்வாக அமர்ந்திருந்த இடத்துக்கு அண்மையில் கத்தியும் இரத்தமுமாக நாலைந்து இளைஞர்கள்.

“வெட்டினேன் மச்சான் துண்டு விழுந்ததுதான். ஆள் மேலே போயிருப்பானோ தெரியலை... சிலநேரம் புளைச்சிடலாம்...”

அவர்கள் தமிழில் பேசிக் கொண்டது இவர்கள் காதுகளிலும் விழுகின்றது. சின்னதின் காது உட்பட.

அந்தச் சின்னங்க் கிறிகின் காது களில் மட்டுமல்ல, நெஞ்சிலும் கூட அது விழுந்திருக்கிறது என்பது நில விளை வெட்டியவர்களும் அவர்களா என்னும் இந்தக் கேள்வியில் தொனிக்கிறது.

திடீரென இருளாகி, மின்சாரத் தடைக்கான காரணங்களும் அதிகாரி களால், அரசால் அறிவிக்கப்படாமல் இருந்து விட்டதால் மீண்டும் ஒரு ‘பின்லாடன்’ தாக்குதலோ.... பயங்கர வாதிகளால் மின் நிலையம் தாக்கப் பட்டிருந்தால் என்னவாகும்! இனி எப்போது வைட்ட வரும்... என்னும் அச்சமே மக்களின் மனக்குழப்ப நிலைக்குக் காரணம்.

அப்படி எல்லாம் ஒன்றுமில்லை. மின்நிலையத்தில் ஏற்பட்ட கோளாறே மின்தடைக்கான காரணம். அதிலிரு வில் நிலைமை சீரடைந்து விடும் என்னும் அறிவித் தல் கள் வரத் தொடங்கின.

கனேடியப் பிரதமரையும், மின்சக்தி அமைச்சரையும் பதவி விலகும்படி குரல்கள் எழுந்தன.

யின்சாரம் இல்லாமல் போய் சரியாக 29 மணித்தியாலங்களின் பின் 15ஆம் திகதி முற்பகல் மீண்டும் கண்டாவில் மின்விளக்குகள் பளிச்சித்த தொடங்கின.

அதே 15ஆம் திகதி (15/8/2003) மாலை 4.00 மணிக்குத்தான் நாள் கண்டாவில் காலடி வைத்தேன். அதைத் தான் செல்வம் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார், எங்கே ஒரிரண்டு நாள் முந்தி வந்து விடுவிர்களோ என்று பயந்து விட்டதாக.

அடுத்தநாள் 16.8.2003 சனிக்கிழமை மாலை 7.00 மணி முதல் மாலை 7.00 மணிவரை ‘வாழும் தமிழ்’ தமிழ் நூல்களின் கண்காட்சி.

ஸ்காபரோ சென்.கிளையர் வீதியில் உள்ள கொலம் பியா தேவாலய மண்டபத்தில்.

அதிகாலை ஜங்கு மணி இருக்கும். நான் தங்கியிருந்த அறைக் கதவை மெதுவாகத் தட்டித் திறந்து கொண்டு உள்ளே வந்தார் செல்வம்.

‘நிங்கள் படுத்திருங்கள்... நண்பர் கள் வந்திருக்கின்றனர். நான் புத்தகப் பெட்டிகளைக் கொண்டு சேர்க்க

வேண்டும்.... புத்தகங்களை ஏற்றிக் கொண்டிருக்கும் நண்பர்களிடம் நீங்கள் உறங்குவதாகவும் குழப்ப வேண்டாம், மண்டபத்தில் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்றும் கூறியுள்ளேன். கோப்பியோ, ஷபோ சீனி பெடி என்பது தெரிந்தால்... மனைவி பிள்ளைகள் எல்லாம் வீட்டில் தான்... 6 மணிக்கு கோப்பி தரச் சொல் வியிருக்கி கிறேன். நீங்கள் ஆறுக்கும் ஏழுக்குமிடையில் ரெட்யாக் இருந்தால் போதும். வந்து கூட்டிப் போவேன்’ என்று கூறிவிட்டு செல்வம் போய் விட்டார்.

அதன் பிறகு எங்கே தூக்கம் வரப் போகிறது. எழுந்து மெதுவாக ஜன்னலைத் திறந்தேன்.

“ஒளிந்து கொண்டா இருக்கின்றாய்” என்று குசலம் விசாரித்தபடி ஒடி வந்த கலேடியக் காலைக் காற்று முகத் தில் விளையாடி விட்டு கழுத்துடன் கீழிறங்கியது. முகத்திலும், கழுத்திலும், உடலிலும் ஜூஸ் வைத்தது போலிருந்தது.

ஜன்னலை மூடிவிட்டு சட்டையைப் போட்டுக் கொண்டேன். அது ஒரு மாடி அறை. மெதுவாகக் கீழிறங்கி வீட்டின் பின்புறம் சென்றேன்.

அழகான சிறிய தோட்டம். புல்தலை. வேலையைச் சூற்றி ஆட்ரைமு அடிக்கொஞ்சாக வளர்ந்து நிற்கும் சைப்பிரஸ் மரங்கள் (கிறிஸ்மஸ் மரங்கள்).

‘வெளியே வந்துவிட்டாயா’ என்று சுதந்திரமாக என்னை சில்லிட வைக்கும் பூங்காற்று.

மெதுவாக உள்ள வந்து விட்டேன். உள்ளே நுழையும்போதுதான் கவனித்தேன். சுவரோரத்தில் ஒரு கத்தரிச் செடி. பெரிய பெரிய இலை களுடன். ஆளாக அதோ இதோ என்றிருக்கும் ஒரு பெண்ணின் சங்கோஜத் தூடன் ஊதா நிற்ததில் இரண்டொரு பூக்களுடன். அதன் அருகே ஒரு இலைக்கோசா. மதாளிப்புடன் பக்கத் தல் ஒரு தக்காளிச் செடி. குண்டுகுண்டாய் சிவப்புப் பழங்களுடன்.

கண்டாவையும் நம்முர் ஆக்கிலிட முயலும் கைங்கரியங்கள்!

வீட்டின் முன்னேயும் புல்தரையுடன் கூடிய அழகான இடம் இருக்கிறது. சுவரோரத்தில் பூஞ்செடிகள். பூஞ்செடி களுக்கிடையில் வண்ணவண்ணயான மரவாத்துக்கள்.... தரையை சீய்ப்பது போன்ற பாவலையுடன்.

புல்தரையில் வளர்ந்து நிற்கும் மேப்பிள் மரத்தைச் சுற்றி செங்கற்களான இலங்கை. வடக்கு மிழக்கில் தமிழ் பாரம்பரிய நிலைத்துப் பாரியரை வேறுபடுத்திக் காட்டும் சின்னச்சின்ன சிவப்பு இலைகள் கொண்ட பூஞ்செடிகள். கண்டாவின் பூஞ்செடிகள்!

தாய் மண்ணில் நெஞ்சும், புகுந்த மண்ணில் வாழ்வுமாக; என்று கூறுவது இதைத்தான்.

‘வரனுக்கும், குமாருக்கும் பேராசதூந் பாருங்கள். முக்கால்வாசி இலங்கையை அழியாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர்’ என்று சிரித்தபடி என்னிடம் சூறினார் திருமதி. செல்வம், வரனும், குமாரும் செல்வத்தின் குடும்ப நண்பர்

கள். ‘காலம்’ செல்வத்தின் இலக்கிய நண்பர்கள்.

செல்வம் கூறிச் சென்றபடியே ஏழுக் கெல்லாம் நான் தயாராய் இருந்தேன். எட்டே கால்போல் செல்வம் வந்தார்.

புத்தகக் கண்காட்சி நடக்கும் மண்டபம் நோக்கிக் கார் ஒடுக்கிறது.

எனக்கு கண்ணைக் கட்டி காட்டில் விட்டதுபோல் இருக்கிறது.

செல்வம் முக்கியமான இடங் களைக் காட்டியபடி காரோட்டுகின்றார். தமிழில் பெரியதாக ஒரு பெயர்ப்பலகை தெரிகிறது.

கன்டா கந்தசாமிக் கோவில். நான் பலமாகவே வாசிக்கின்றேன். செல்வம் கூறுகின்றார், “தாண்டி வந்து விட டோம்... சற்று உள்ளே இருக்கிறது கன்டாவின் நல்லூர்க் கந்தசாமிக் கோவில். இன்னும் பத்து நாளில் தேர்... பாழ்ப்பாண நல்லூர்க் கந்தன் தோற்றான் போங்கள்...”

கன்டாவின் இந்த மின் சாரத் தடங்கல் களேபரத்தில்; மக்கள் கதி கலங்கி நிற்கின்றதொரு குழல். வாழும் தமிழ் புத்தகக் கண்காட்சி எப்படி இருந்திருக்கும்! எதிர்பார்த்தபடியே மக்களின் வரவு மிகவும் குறைவானதாகவே இருந்தது.

காலை ஒன்பதரை மணிக்கு ஒரு சம் பிரதாயழுர்வமான உரையுடன் புத்தகக் கண்காட்சியை ஆரம்பித்து வைத்தேன்.

வரிசை வரிசையாக நிறைய நூல்கள். அத்தனையத்தனையும் தரமான இலக்கிய நூல்கள். சங்க காலம் தொடங்கி நவீன காலம் வரையிலான தமிழ் புத்தகங்கள்.

தமிழகத்திலிருந்து நமக்கே வராத பல நூல்கள் பார்வைக்கே கிடைக்காத பல நூல்கள் கண்காட்சியை அலங்கரித்தன.

புலம் பெயர் நாடுகளின் தமிழ் நூல்கள், ஈழத்து வெளியீடுகள் என்று ஏராளமான நூல்கள்.

மல்லிகைப் பந்தல் நூல்கள், மல்லிகை ஆண்டு மலர்கள் - 2000, 2001, பூபாலசிங்கம் வெளியீடுகள், துரைவியின் நூல்கள், குமரன் வெளி யீடுகள், மூன்றாவது மனிதன் வெளி யீடுகள், சுதந்திரன் சிறுகதைகள், மல்லிகைச் சிறுகதைகள், ஈழத்து முன் னோடிச் சிறுகதைகள், விபுலாண்தரின் யாழ் நூல்... என்று.

கன்டாவின் பொருளாதார மகிழமை கொண்ட ‘ஒண்டாரியோ’ நகரில் இருக்கின்றோம் என்கின்ற நிலையே இல்லாமல் போய் விடுகின்றது.

யாழ் நூல் கன்டாவின் ஒல்கார் அமைப்பு வெளியீடுள்ள நூல். அமைப்பு, அச்சு அத்தனையும் அற்புத மாக வந்திருக்கிறது.

பண்டைக்காலத்தில் சிறப்புற்றி ருந்து, பேணுகையற்று இடைக்காலத்தில் இல்லாமல் போய்விட்ட தமிழின் இசைமரபு தொடர்பான ஒரு மீன் கண்டு பிடிப்பு முயற்சி இது. டாம்சிவதாசனின் துணையுடன்.

“இன்னும் வெளியீட்டு விழா நடைபெறவில்லை. மாத இறுதியில்தான் வெளியீடு ஏற்பாடுகள் செய்துள்ளோம்... எல்லைகள் தாண்டியும் விரியும் எங்களது சிறுகுகள்...” என்று கூறுகின்றார் ஒல்கார் அமைப்பின் சிவாதாட்சாயினி.

பார்வைக்கு மட்டும். விற்பனைக் கல்லை என்னும் அறிவிப்பு இந்த யாழ் நூலிலும், இன்னும் ஒரு சீல நூல்களிலும் வைக் கப்பட்டிருந்தமை ‘நோக்கம் விற்பனை மட்டுமே அல்ல. நூல்களை பற்றிய அறிதலும் அறிமுகமும் முக்கியம் என்பதையும் உணர்த்துவதாக இருந்தது.

ஒரு பத்து பதினொரு மணிக் கெல்லாம் பார்வையாளர் தொகை அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. புத்தகக் கண்காட்சியும் களைகட்டத் தொடங்கியது.

என்.கே.மகாலிங்கம், அ.முத்து விங்கம், திருமதி.பார்வதி கந்தசாமி, பிரேமஜி, என்.கே.ரகுநாதன், கவிஞர் கந்தவனம், உதயன் லோகேந்திர விங்கம், செழியன், திலீப்குமார், வரன், ஜயகரன், சூ.மாக்கு, நெல்லியடி சிவம், ஞானம் லம்பர்ட் (தாலீயசின் மைத்துவர்), டானியல் ஜீவா (சமர்பானியல் அன்றனியின் சகோதரர்), பரழ சிவகப்பிரமணியம் (சு.ப.தமிழ்ச் செல்வனின் முத்த சகோதரர் - கன்டா TAMIL GUARDIAN இதழின் பொறுப்பாசிரியர்), லோகநாதன், முருகதாஸ், கே.ஜானகி (அமரர். தோழர் கம்யூனிஸ்ட் மு.கார்த்திகேசனின் புதல்வி), எஸ்.வி.ராஜேந்திரன் (அமரர். எஸ்.வி.தம்பையாவின் சகோதரர்), எஸ்.சந்திரகுலுக்கிப் பாராட்சிச் சென்றார்.

சேகரன், சிவானந்தநாதன், ஓவியர்களுணா, திருமாவளவன், சக்கரவர்த்தி, கற்சுறா, ஒல்கார் அமைப்பின் நண்பர்கள், தேடலகம் நண்பர்கள், சாம்பசிவம் கோணேஸ்வரன், ராதாகிருஷ்ணன்... என்று காலம் செல்வத்தின் இலக்கிய நட்பு நிமித்தமும் என்னைக் காணவென்றும் எழுத்தாளர்களும், இலக்கிய ஆர்வலர்களும் ஒன்று கூடத் தொடங்கினர்.

டொரண்டோ பல்கலைக்கழகத்தின் ஆங்கிலப் பேராசிரியர் செல்வ.கனகநாயகம் அவர்கள் கண்ணில் ஒரு ஆப்பரேசன் காரணமாக வரமுடிய வில்லை என்றும் பிறகு ஒருநாள் வந்து என்னை சந்திப்பதாகவும் தகவல் அனுப்பியிருந்தார்.

கனகநாயகம் அவர்கள் ‘LUTESONG AND LAMENT’ என்னும் ஈழத்துச் சிறுகதைகள்; கவிதைகள் உள்ளடக்கிய ஆங்கிலத் தொகுதி ஒன்றினை 2002இல் வெளியீட்டவர்.

தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலுமாக ஆறு நூல்களின் ஆசிரியர். என்னுடைய கன்டா விஜயத்துக்கான விசா ஒழுங்குகளுக்கு முழுமனதுடன் உதவியவர். இந்த இலக்கிய இதழ் மல்லிகை மூலம் அவருக்கு எனது நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்வதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

அமெரிக்கப் பல்கலைக்கழகத்தின் ஆங்கிலப் பேராசிரியர் கரேஷ் கனகராஜா அவர்கள் (STATE UNIVERSITY OF NEW YORK) கூட்டம் முடியும்வரை இருந்து கைகுலுக்கிப் பாராட்சிச் சென்றார்.

மண்டப வாயிலில் ஒரு சிறு மேசையில் மூன்று அறிவித்தல்கள் வைக்கப் பட்டிருந்தன.

★ மறைந்த தோழர் முகார்த்திகேசன் அவர்களின் 25வது ஆண்டு ஞாப கார்த்த நூல் வெளியீடு ஸ்காபரோ சிலிக் செஸ்டில் 24-8-2003 ஞாயிறு மாலை 5.30 மணிக்கு. தொடர்புகளுக்கு ஜானகி - சூ.மார்க்

★ கேட்டானியல் - நினைவும் மலர் வெளியீடும். கணேஷ இலங்கை ஆய்வாளர்களின் கருத்துரைகள். செப்டெம்பர்.6.2003 சனிக்கிழமை மாலை 5.30 மணிக்கு கெண்டி வீதி எஹ்லிங்டன் (KENNEDY - EGLINTON) 700 இலக்கத்தில். தொடர்புகளுக்கு - சூ.மார்க் - நெல்லியடி சிவம்.

★ ஸ்ரீராம ஜெயம். நோய் தீர்க்கும் நோக்கத்தோடு கொழும்பு தெஹிவளை ஜெயவீர் ஆஞ்சனேயர் ஆலயத்தி விருந்து இங்கு வருகை தந்திருக்கும் ஸ்ரீ சந்திரசேகர சுவாமிகள் நிகழ்த்த விருக்கும் பூஜை வழிபாடுகள் பற்றிய விபரம்:-

14.8.2003 வியாழன் மாலை	4.00
மணிமுதல் 10 மணிவரை	
15.8.2003 வெள் எி மாலை	4.00
மணிமுதல் 10 மணிவரை	
18.8.2003 திங் கள் மாலை	4.00
மணிமுதல் 10 மணிவரை	
19.8.2003 செவ்வாய் மாலை	4.00
மணிமுதல் 10 மணிவரை	
ஸ்காபரோ ஓன்டாரியோ.	
3330 பார்மசி அவெனியு,	
மெகா பார்டி ஹால்.	

தீராத நோயினாலும் தீவிர சிந்தனையினாலும் நோய்வாய்ப்பட்டு அவஸ்தைபடுவோர் சுவாமிகளை சந்திக்கலாம். கொழும்பில் ஆஞ்சனேயர் ஆலயம் அமைந்திட பொருளு தவி செய்த மக்களுக்கு நன்றிக்கடன் தீர்க்க என்னி அனுமானிடம் மன்றாடி அறிந்துகொண்ட அற்புத மூலிகை கொண்டு தயாரித்த மருந்தினால் நோய் தீர்க்க வந்துள்ளார் சுவாமிகள்.

வாழும் தமிழ் நூல் கண்காட்சிக் காக வரும் தமிழ் அன்பர்களுக்கான ஆழப்பு அறிவித்தல்கள் இவை.

முழுநாள் நிகழ்வு என்பதால் வந்திருந்த இலக்கிய நேசர்களுக்கும், தமிழ் அபிமானிகளுக்கும் பகல் உணவு ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது.

நான்கு மணியளவில் என்.கே.மகா லிங்கம் தலைமையில் குமார்முர்த்தி நினைவுப் பேருரையும், அதன் பிறகு சபையோர் கலந்துரையாடலும் இடம் பெற்றது.

நாறு அல்லது நூற்றி ஐம்பதுக்குக் குறையாத தமிழ் இலக்கிய அன்பர்கள், மலையக இலக்கியம் பற்றிய எனது உரையை அமைதியாகக் கேட்டதும், கலந்துரையாடலின் போது ஆர்வத் துடன் பங்கு பற்றி கேள்விகள் கேட்டதும் மிகவும் மகிழ்வாக இருந்தது.

இரவு பத்து மணிக்குக்கூட பகல் போல் இருக்கும் கண்டாவில் தமிழ் வாழும் என்கின்ற உள்ளுணர்வும் இளிமையாக இருந்தது.

(முற்றும்)

தூண்டல்

- பெருமீது ஜில்லா

✉ சமுத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் நீங்கள் இத்தனை ஆண்டுகளாக அர்ப்பணிப்பு உணர்வுடன் செயல்பட்டு வருகிறீர்களே, இதில் நீங்கள் கண்டு அதிசயித்த சம்பவங்கள் என்ன?

அனுராதபுரம்

எம்.முகம்மது பஷர்

தயாற் மாநகர் சுபைக்குள் உபயட இரண்டு வெட்டார்ஸ்களில் வசீத்து வந்த மூஸ்லிம் சகோதரர்களிடமிருந்து சீஸ்க்ரீர் என்றாரு நாவலாசிரியர் உருவாக்கித் தந்துள்ளது யாழ்ப்பாளனம். யாழ் மூஸ்லிம்கள் வெளியேற்றப்பட அவஸ்குழந்தையிலும் கீழ்க்கு மாகாணத்தில் நடைபெற்ற தமிழர் - மூஸ்லிம்கள் வெட்டுப்பகை, குத்துப்பகை சூழ்நிலையிலும் இந்த மண்ணில் கைக்கியத்தை நேசித்த உண்மையான தமிழ் மூஸ்லிம் கைக்கியவாதிகள் எந்தவிதமான காழ்ப்புணர்ச்சியமற்ற சகோதர பாசத்துடன் கியங்கி வந்துள்ளனர். மல்லிகை, தீக்கவல்லை, மாத்தளை, நீர்க்காழும்புச் சீரப்பு மலர்களை வெளியிட்டு வழிகாட்டியுள்ளது. அடைபவில் சிங்கள், தமிழ் மூஸ்லிம் கைக்கியத் தகைமையாளர்களின் உருவங்களைப் பதித்து வரலாற்றுக்குப் பங்களிப்புச் செய்துள்ளது.

இந்த நாட்டில் பகைமை பாராட்டாமல் ஒருவர் கலாசாரத்தை கீன்னாருவர் பரிந்துகொண்டு கணம் பண்ணிக்கூட கொரவிக்கூட நக்க வகைகளில் கடந்த நாற்பது ஆண்டுகளாக இந்த மண்ணில் கைக்கிய உலகம் ஒரு நவ கீலங்கைக்கான ஏற்றுமைக் கோஷ்டத் து மக்களைவரையும் ஒன்று சேர்க்க முனைந்து உழைத்து வந்துள்ளது.

அரசியல்வாதிகள் தகைமை தாங்கீ வழிநடத்துவதைத் தவிர்த்து கைக்கியவாதிகள் தகைமை தாங்கீயிருந்தால் எப்போவோ நமது நாடு கீட்சம் பற்றிருக்கும்.

✉ சில எழுத்தாளர்களைக் கவனித்துப் பார்த்திருக்கிறேன், சகோதர எழுத்தாளர்களினது புத்தக வெளியீடுகளுக்கோ, இலக்கியக் கூட்டுங்களுக்கோ வருகை தரமாட்டார்கள். ஆனால், தமது நூல் வெளியீட்டு விழாக்களுக்கு மாத்திரம் அழைப்பனுப்பி ஏனையோரைக் கலந்துகொள்ள

அதிகாரத்திற்கு வருவதே பிரச்சினைகளின் தீர்வுக்கு நல் வழியாகும்.

✉ சென்ற இதழில் மல்லிகையின் நாற்பதாவது ஆண்டு மலர் பற்றி விளம்பரம் போட்டிருக்கிறார்கள். மலர் எப்படியாக அமைய வேண்டுமென விரும்புகிறார்கள்?

தெய்வெனா எஸ்.எம்.ராதூலன்

இச் சிற்றிலக்ஷிய ஏடுகளின் வரவு வரிசையில் வரலாற்றுச் சிறப்பு மிகக் நிகழ்வு திடு. எனவே வெளிவரவுள்ள ஆண்டு மலரும் அதற்கைமவான தாக கிருக்க வேண்டும் என ஆசைப்படுகின்றேன்.

✉ முன்னைய காலங்களில் ரொம்பவும் அருந்தலாக இடையிடையே புத்தகங்கள் வெளிவரும். வெளியீட்டு விழாக்கள் நடைபெறும். இன்றோ ஒவ்வொரு வாரமும் புதிது புதிதாகப் புத்தகங்களங்கள் வந்து கொண்டிருக்கின்றனவே. இவைகள் அனைத்தையும் விற்பனை செய்து விட முடிகின்றதா? மல்லிகைப் பந்த லின் வெளியீடுகளின் விற்பனை நிலை என்பது உள்ளது?

பதுவோ எம்.வாமதேவன்

இச் சிஸ்கு பல எழுத்தாளர்கள் சொந்தப் பணத்தை முதலீடு செய்தே தத்தமது நூல்களை வெளியிட்டு கைக்கீன்றனர். அவற்றைச் சந்தைப்படுத்துவதற்கு மிகவும் சீரம்ப்படுகின்றனர். கலாசார அமைச்சர், கல்யாணச்சாரர் படைப்பாளகளுக்குக்

கைதந்து உதய் வந்துள்ளது. கீன்று அது அருந்தலாக யீட்டது. மல்லிகைப் பந்தங்கள் பின்னால் மல்லிகை என்ற சஞ்சிகையென் மனபலம் உண்டு. கிருந்தாலும் மக்கள் நமது படைப்புகளுக்கு மழு உற்சாகமளத் தாக் கீற்கான ஏடுவ கடைக்கும்!

✉ சென்னை இலக்கிய விழாவில் பெரியவர் வல்லிக்கண்ணன், 'சர்வதி' விழயபாஸ்கரன், தி.க.சி. சிட்டி சுந்தரராஜன் போன்றோருடன் வீற்றிருந்து விருதைப் பெறும் பொழுது என்ன நினைத்தீர்கள்?

நூர்காழும்பு கே.எம்.கண்ணன்

இ உன்மையை மனந்திறந்து சொல்கூடுமா? நான் மனசால் விசுவீசிக்கும் ஓர் ஈழத்து ஏழுத்தாளன் அந்த மேடையில் விருதைப் பெறும் காட்சியை நான் நேரில் கைதடிய மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்திருக்கலாமே என்ற என்னம்தான் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் என் நெஞ்சிற்குள் நிழலாடியது.

✉ எங்களது நாட்டுத் தினசரிப் பத்திரிகைகளைப் போல, தமிழ் கத்துத் தினசரிகள் இலக்கியவாதி களுக்கு, இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளுக்கு முக்கியத்துவம் தருகின்றனவா?

நூர்காழும்பு கே.எம்.கண்ணன்

இ ஜயவிளதாவுக்குப் பின்னாலும், ரஜினி காந்துக்குப் பின்னாலும் ஓடு ஓடிச் செய்தே சேகரிக்கத்தான் அவர்களுக்கு நேரம் போதாமல் கீடக்கின்றதே, கிளக்கியமாவது புலங்காயாவது!

201 - 1/1, ஸி. கத்தேசன் வீதி, கொழும்பு - 13. முகவரியில் வசிப்பவரும் மல்லிகை ஆசிரியரும் வெளியீட்டாளருமான டொமினிக் ஜீவா அவர்களுக்காக கொழும்பு விவேகானந்த மேடு, 98A, இலக்கத்திலுள்ள U. K. பிரின்டர்ஸில் அச்சிட்டு வெளியிடப் பெற்றது.

புத்தளம் மாவட்டத்தில் ஒரு புத்தக இல்லம்! சாஹித்திய புத்தக இல்லம் எம்.டி. குணசேனவின் ஏஜன்ட்

மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகள் அனைத்தையும் திங்கு பெற்றுக் கொள்ளலாம்

பள்ளிக்கூட மாணவர்களுக்குத் தேவையான காகிதாதிகள், பாடநூல்கள், அகராதிகள், உபகரணங்கள், இலக்கிய நூல்கள், சஞ்சிகைகள், ஈழத்து மற்றும் புலம் பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களின் நூல்கள் அனைத்திற்கும்

புத்தகக் காட்சியும் விற்பனையும்

சாஹித்திய புத்தக இல்லம் இல. 4, குருநாகல் வீதி, (பஸ்நிலையத்திற்கு அண்மையில்) புத்தளம்.

தொலைபேசி தொலைநகல் : 032-66875

ஆழத்து, மற்றும் புலம் பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களும், டீ.ஏ.ஏ.ஏ.ல் வெளியீட்டாளர்களும் தயவு செய்து தொடர்பு கொள்ளலாம். உங்கள் நூல்களை காட்சிக்கு வைத்து விடுவாரேனா செய்து உதவுவோம்.

Mallikai

April 2004

PARA EXPO PRODUCTS (PVT.) LTD.

Exporters of
Non Traditional
Sri Lankan Foods

30, Sea Avenue,
Colombo - 03.
Tel: 2573717